

Van den Bossche houdt indexering in beraad

Petitie herwaardering studietoelagen

De Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) wil de afbraak van het studiebeurzenstelsel een halt toeroepen en start daarom een petitie in alle universiteiten en hogescholen. Bedoeling is om aan de minister van onderwijs bij het begin van het nieuwe academiejaar enkele tienduizenden handtekeningen te overhandigen. De eisen van de studenten zijn zowel van financiële als van structurele aard.

De nationale petitie kwam tot stand onder invloed van Sociale Raad, die ook twee vertegenwoordigers heeft in VVS. Konkrete aanleiding was het gesprek dat enkele vertegenwoordigers van Sociale Raad in november hadden met Vlaams minister van Onderwijs Luc Van den Bossche. Een van de thema's tijdens dat gesprek was de afkalking van de studietoelagen. Door opeenvolgende niet-indexeringen van het beursbedrag dekt de huidige studietoelage steeds minder de werkelijke studiekost. Sociale Raad eist dan ook dat de studiebeurzen de stijging van de studiekost volgen. Minister Van den Bossche heeft wel oren naar die stelling. Enerzijds paste hij vorig jaar inderdaad de beursbedragen aan, iets wat sommige van zijn voorgangers soms wel eens vergaten te doen. Anderzijds heeft Van den Bossche toegezegd om een wetenschappelijke studie uit te voeren naar de werkelijke studiekost in functie van zo veel mogelijk relevante factoren. Indien zo'n studie ieder jaar zou bijgewerkt worden, is dit een uitermate geschikt instrument om de stijging van de studiekost in te schatten. Tegelijkertijd verklaarde de minister van Onderwijs zich bereid om dit instru-

ment daadwerkelijk te gebruiken als index om de studietoelagen aan te passen.

Jawel

In de petitie die VVS nu lanceert vragen de studenten van minister Van den Bossche dat hij de studiebeurzen indexeert. Maar de eisen gaan verder. VVS wil bovendien dat het beursbedrag wordt opgetrokken tot het niveau dat het zou bereikt hebben indien het de voorbije jaren korrekt was geïndexeerd. Momenteel bedraagt een volledige beurs 94.600 frank voor kotstudenten, 61.500 voor spoorstudenten en 56.100 voor agglomeratiestudenten. Deze bedragen zijn bovendien 'volledige' studietoelagen. Om aan zo'n volledig bedrag te komen, moet men al een onrealistisch laag inkomen kunnen aantonen. Het Hoger Instituut voor de Arbeid (Hiva) heeft trouwens al in verschillende studies aangetoond dat de huidige beursbedragen te laag zijn om een studiejaar te bekostigen.

De middelen om de studietoelagen te financieren zijn voorhanden. Vorig jaar heeft de minister immers 600 miljoen bespaard op de post studiebeurzen. Een deel van dat geld ging weliswaar naar de sociale sector van het Hobu, maar een groot deel werd gewoon weggesnoeid. Doordat het aantal beurzen de laatste vijf jaar twintig procent daalde, heeft minister Van den Bossche voldoende financiële ademruimte om de nog resterende beurzen op te trekken. Volgens kabinetmedewerkers van Van den Bossche is die daling van het aantal studiebeurzen te wijten aan de KI-test, waardoor aanvragen met een hoog kadastraal inkomen worden uitsloten. Door de KI-test zijn de onterechte studiebeurzen volgens Van den Bossche geëlimineerd. Reden te meer om de 'happy few' wat meer toe te stoppen.

Portemonnee

In heel ons maatschappelijk bestel is er een diepgeworteld automatisme ontstaan aan indexeringsmechanismen. Studenten voelen dit ieder jaar in hun portemonnee. Almaprijzen, boekenprijzen, huur en inschrijvingsgeld worden zonder veel discussie jaarlijks aangepast. Uitzonderingen op dit semi-automatisch indexeringsmechanisme zijn uitermate schaars. Als we de inkomenszijde van de student bekijken, zien we een heel ander verhaal. Voor studiebeur-

BINNENIN

Salonfähig 4-5

Multikulturaliteit en mimesis, interartistiek en identiteit, verschil en verschuiving. Binnenkort ook in uw straat: betoging. Doe mee, sluit aan, blijf daar niet zo lullig staan. Nie wieder Postmodernismus.

Kringraad 6-7

Schipper mag ik over varen, ja of nee. Moet ik dan inschrijvingsgeld betalen, ja of nee? Al wie door het toelatingsexamen is, mag over. Vijftienvijftig jaar Kringspelletjes. En nog altijd geen numerus clausus.

Popsene 9

Pavement, Afghan Whigs, Sebadoh, Smashing Pumpkins, Throwing Muses, PJ Harvey, Nirvana, Girls Against Boys, Soul Coughing, Portishead, Barkmarket, Quicksand, Tool, Helmet, Guided By Voices, Beastie Boys, The God Machine, Shudder to Think, Melvins, Ween, Fugazi. Popsene, popsene. Leer eerst maar gitaar spelen.

Leuven zomert. Als u zichzelf op deze foto herkent, mag u in september nog eens terugkomen. In tussentijd kan u zich in the mood swingen met de duizend-en-een artikels over jazz in dit blad. p. 6 (foto Katrin Vandebosch)

KU Leuven organiseert interactieve seminars Socrates bedreigd door Internet?

Een groot aantal Europese universiteiten start dit jaar in een driedal faculteiten met een experimentele lessenreeks, waarin allerlei multimediatoepassingen een belangrijke rol zullen spelen. Ook onze eigenste Alma Mater doet mee. De lessen worden georganiseerd in het kader van het Humanitiesprojeekt, dat staat voor 'Historic Universities Multimedia Network for Innovation in Education Systems'. Het is gebaseerd op afstandsonderwijs, en wil de universiteitstudent vertrouwd maken met de nieuwste technologische communicatiemogelijkheden. Naast de studenten zullen ook de universiteit en de industrie uit dit experiment heel wat voordeel kunnen halen.

In de zakenwereld zijn moderne communicatiemiddelen als Internet, vergaderen per satellietverbinding en post versturen via de computer al enkele jaren min of meer ingeburgerde fenomenen. De meeste universiteiten hebben lange tijd een kritische afstand bewaard tegenover deze nieuwe technologieën, maar lijken nu toch in te zien dat er snel gehandeld moet worden als ze niet hopeloos achterop willen raken.

Daarom heeft de Coimbragroep, die een twintigtal Europese universiteiten verenigt, vrij haastig het plan opgevat om op korte termijn een aantal gezamenlijke lessenreeksen op te starten en daarin gebruik te maken van hogeregenoemde technieken. Zo zouden er lessen gegeven kunnen worden vanuit één Europese universiteit, die dan door studenten in andere landen via satelliettelevisie en computer-verbindingen gevolgd kunnen worden. Die kunnen ook reageren en vragen stellen. Dat zou de studenten enerzijds de mogelijkheid geven om kennis te maken met de communicatiemiddelen van de toekomst, en anderzijds zou het feit dat dit alles in een Europese context plaatsheeft ook een extra pluspunt zijn. Twee vliegen in één klap dus.

Maar ook de universiteiten halen er voordeel uit. Op deze manier zullen de contacten met buitenlandse instellingen namelijk groter worden, onder

meer voor de coördinatie van de lessen. Hierdoor krijgen de verschillende uniëfs een beter zicht op elkaars werking, programma's en aanpak op allerlei vlakken, en kunnen ze vanuit deze vergelijkingen hun eigen systeem in vraag stellen en verbeteren. Zo zouden de Europese universiteiten op termijn evolueren naar meer eenheid en samenwerking, wat in een eengemaakt Europa een goede zaak is. Zulke contacten waren met het Erasmus- en Socratesproject natuurlijk ook wel aanwezig, maar die gebeurden eerder op informele en vrijblijvende basis. Nu echter gaat het bijvoorbeeld over het probleem hoe studenten van verschillende universiteiten die hetzelfde afstandsvak volgen, op dezelfde manier geëvalueerd moeten worden. Daarvoor is tussen de universiteiten heel wat meer overleg nodig.

Virtueel

De vergelijking met Erasmus en Socrates is niet toevallig. In feite doet een Erasmusstudent die bijvoorbeeld een jaar in Noorwegen gaat studeren ook, letterlijk dan, aan afstandsonderwijs. Het verschil is dat hij helemaal naar Oslo moet om daar lessen te volgen, terwijl de student in het Humanitiesproject gewoon hier kan blijven en de lessen per satelliet op het

scherm krijgt. Wat wel een stuk makkelijker is natuurlijk. In deze context wordt ook wel eens de term 'virtuele mobiliteit' in de mond genomen. Bovendien blijkt dat slechts een vijfde procent van de studenten de mogelijkheid krijgt naar het buitenland te gaan, en bij dit project zou het percentage deelnemers een stuk hoger moeten worden. Ook zou de Europese ingesteldheid met Humanities bewaard blijven, want tenslotte komt de student via video en computer nog steeds in contact met studenten van allerlei andere nationaliteiten. Op het eerste gezicht dus een hele verbetering.

Toch moeten hier wat kanttekeningen bij geplaatst worden. Humanities en Socrates blijken in feite niet helemaal vergeleken te kunnen worden. Studeren is tenslotte meer, dan enkel studeren, en dat is in het buitenland niet anders. Naast leerstof en vrijstellingen gaat een student in het buitenland ook op zoek naar een stuk levenservaring, kennis van de cultuur ter plaatse, talenkennis en dergelijke, wat niet rechtstreeks met de universiteit te maken heeft. Dat alles valt voor een Humanitiesstudent vrijwel helemaal weg. Het argument dat die student door de kennis die hij opdoet van allerlei communicatiesystemen toch nog veel makkelijker mensen in het buitenland zal leren kennen via bijvoorbeeld Internet, is eerder twijfelachtig.

Ideaal zou natuurlijk zijn dat beide systemen naast elkaar konden bestaan, maar dan moet er uiteraard genoeg geld beschikbaar zijn. En dat zou wel eens het probleem kunnen vormen. Sinds enkele jaren neemt het budget dat de Europese Unie ter beschikking stelt voor projecten als Socrates namelijk gestaag af en als er dan nog een duur project als Humanities bijkomt, zal er allicht toch ergens gesnoeid moeten worden. Voorlopig wordt er naar verluidt niet aan gewerkt om het Socratesaanbod in te krimpen, maar het ligt voor de hand dat het wel als een van de eerste in aanmerking komt. Tenzij het geld van elders komt, maar dat lijkt weinig waarschijnlijk.

Snoei

Toch is een belangrijke belangengroep in verband met nieuwe communicatietechnieken vanzelfsprekend de industrie, die zulke systemen ont-

vervolg op pag. 3

vervolg op pag. 3

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput - Vuurkruisenlaan 4 - 3000 Leuven - Telefoon 016 23 08 50 - Telefax 016 22 83 43

(advertentie)

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitsluitend en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ±1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Medica

De naar het tendentieuze neigende commentaar van Tim Rondou, namens Medica, op de door een groep eerstejaren gevoerde actie tegen studentenbeperking vraagt om reactie.

Medica stelt dat spreken over een reductie van het aantal studenten tot een derde pure demagogie is, terwijl dit cijfer op hoog nivo gehanteerd wordt. Een studie van twee professoren (Briot en Derca) komt aan het sifje van vierhonderd studenten die elk jaar mogen afstuderen tegenover twaalfhonderd op dit moment en de artsensyndikaten spreken van een zeshonderd studenten. Wat wij echter demagogisch vinden is dat men een actie tegen deze ondemocratische vooruitzichten probeert af te schilderen als een politiek gebonden actie.

Verder hopen we dat wie enige zin voor logica heeft — wat wij dus volgens Tim Rondou missen — hopelijk inziet dat wanneer steeds minder mensen gebruik kunnen maken van de gezondheidszorg wegens financiële redenen, er inderdaad 'te veel' artsen zijn voor mensen die het zich wel nog kunnen permitteren. In die zin is het zogezegde overaansbod aan artsen wel degelijk verbonden met de betaalbaarheid van de gezondheidszorg.

Tenslotte twifelen wij ten zeerste aan de representativiteit van de aangehaalde enquête van 1991, die zelfs binnen Medica onder andere op Centrale Raad (praesidiumvergadering van Medica, nvdr) wegens een paar methodologische fouten niet volledig aanvaard wordt. Van de reacties die wij

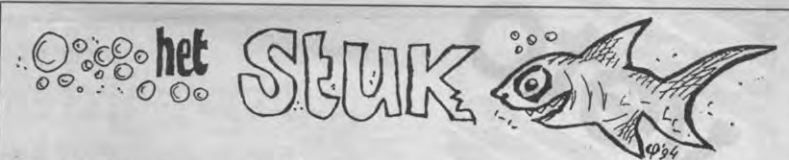
binnenkregen in eerste kan na de actie was trouwens 70 procent tegen een studentenbeperking en 30 procent ervoor.

Geert Asman, namens de organisatoren van de actie tegen studentenbeperking

NSV (4)

In Veto 23 verwijt Bernard Daelemans Veto naar aanleiding van de berichtgeving over het afgelopen NSV-debat dat het "duidelijk niet het minste benul heeft van de betekenis en de positie van het 'links-progressieve' Vlaamsnationalistische tijdschrift Meervoud." Of Veto de positie van Meervoud verkeerd heeft ingeschat, weet ik niet. Wat ik wel weet, is dat Daelemans duidelijk niet het minste benul heeft van de betekenis en de positie van het NSV, de ekstremistische knokploeg die onder het mom van een studentenvereniging door het Vlaams Blok wordt uitgespeeld tegen migranten, vluchtelingen, progressieven en andere 'volksvreemde' elementen.

De NSV-terreur behoort absoluut niet tot een ver en inmiddels afgezworen verleden, zoals Daelemans lijkt te suggereren. In oktober '92 werden enkele Jongsocialisten door een bende NSV-ers het ziekenhuis ingeslagen. Een maand later wordt een student levenslang aan het oog vermist tijdens een NSV-raid op de Gemste Blandijn. In haar Vakbondsbereichten was het NSV blijkens de geïntegreerde slogan "Goed dat er nog fascistien zijn" blijkbaar erg opgezet met haar bijdrage aan het nationaliteitenvraagstuk.

"Se donner n'a de sens que si l'on se possède." (Camus, 1962)

De referendums wordt verspreid op 9000 exemplaren, gratis en volstrekt anoniem (dat kan niet misgaan). Het bevaagt enkele aspecten van een kloof die erin slaagt wijd te gapen zonder dat het aanstekelijk werkt: de kloof tussen de burger en zijn mannelijkheid. De burger heeft duidelijk geen vertrouwen meer in zijn mannelijkheid, hij is zijn mannelijkheid beu. Jaren van feministisch gesjoemel hebben ervoor gezorgd dat zijn houding er een is geworden van desinteresse en apathie zoals blijkt uit zijn gedrag op zowat elke lange maandag. Dat dit probleem op lange termijn de fundamenten van onze fallokratie wegvreet staat als een gigantische paal boven water. Daarom, voor het eerst in België, onderstaand referendum. Het is een poging om de burger opnieuw een stem te geven ten aanzien van zijn mannelijkheid en het gehele geseksueerde landschap. Stel uzelf voor één keer enkele pertinente vragen en bezorg ons de antwoorden, via post of e-mail. Ik beloof u plechtig dat ik met de resultaten van dit referendum rekening zal houden bij het schrijven van een van de volgende columns. Hoeveel keer per week voelt u zich echt mannelijk?

- Elke dag.
- Zelden, en het varieert van week tot week.
- Ik voel mezelf nooit echt mannelijk. Bij welke gelegenheden is dat het geval?
- Telkens ik me scheer of op kafee bevind.
- Wanneer ik de indruk heb dat ik aantrekkelijk ben voor een of andere vrouw.
- Nooit, bij geen enkele gelegenheid.

Hoe lang duurt het gemiddeld? - Het is een konstant gevoel dat me overal begeleidt.

- Tot ze me afwijst.
- Soms een seconde, soms een dag, 't is moeilijk te zeggen.
- Bent u tevreden over uw relatie?
- Welke relatie?
- Ik mag niet klagen. Letterlijk dan.
- Daar wil ik gewoon niet meer over nadenken.
- Ja, ja, zielsgelukkig. Elke morgen dank ik

- God op mijn blote knieën dat ik nog leef
- Drinkt u nog iets?
- Ja, nog een pintje.
- Een witte wijn.
- Nee, ik moet morgen vroeg op.
- Een cola alstublieft.
- Denkt u wel eens aan overspel?
- Voortdurend, ik doe niks anders.
- Ik zou wel gek zijn! Ik heb al ellende genoeg met één vrouw.
- Ik doe erg mijn best om die gedachten te weren.
- Nee, ik kom niks te kort.
- Is overspel bespreekbaar in uw relatie?
- Het harel wel, het mijne niet.
- In theorie wel, maar in praktijk zou ze waarschijnlijk mijn ogen uitkrabben of drie maanden niks meer zeggen.
- 't Is soms moeilijk maar het lukt.
- Ja hoor, daar draaien wij onze handen niet voor om.
- Wat zou u doen als uw vriendin u zou verlaten?
- Zelfmoord plegen.
- Geen idee. Mijn wonden likken en opnieuw beginnen zeker?
- Een verzameling pornografie beginnen en een grondige studie maken van alle eskorteburo's in Vlaanderen.
- Dan wil ik nooit nog een relatie.
- Wat is er?
- Niks, waarom?
- Ik weet het niet, ik...
- Ik moet nu weg. Tot nog eens.
- ... (stille)

Een en ander maakt de deelname van Meervoud aan het NSV-debat nogal onbegrijpelijk. Blijkbaar is dit tijdschrift zo'n knullig en marginaal verschijnsel dat de redactie spontaan in vreugdetranen uitbarst wanneer ze door een kluit zelfverklaarde facho's op de koffie wordt uitgenodigd. Anno 1995 zijn trouwens de begrippen 'links-progressief' en 'Vlaamsnationalistisch' volkomen met elkaar in te-

genspraak. Het in het leven roepen van twee nieuwe onnooglijke natiesatjes zal het opbod inzake sociale afbraak tussen de verschillende Europese landen nog verheviggen. Van de creatie van twee met elkaar konkurrende sociale zekerheidsstelsels wordt, afgezien van het verzamelde patroonaal, geen hond bier. Zo worden Vlaamsnationalisten — of ze nu een latente jeuk in de rechterarm vertonen of zichzelf op het genante af 'progressief' wenen — fiftjtes gereduceerd tot hun ware, niet echt tot de verbeelding sprekende rol: die van nutteloze idioten van de Vlaamse burgerij.

Peter Delsing, namens ALS.

nvdr: Hierbij beschouwen wij deze discussie als afgesloten.

Internet

Veto is duidelijk op de Internetkar gesprongen die al maandenlang door de straten van het Vlaamse medialandschap rateit. Ongewild bouwde de redaktie mee aan het grootste misverstand dat over het Internet aan het ontstaan is.

"Voor de helft van de studenten is Internet louter spelerei." Ten eerste is dit een moeie loog voor de mensen die de speeltuin liever voor zichzelf houden. Of denkt u soms dat onderzoekers het Internet alleen voor 'wetenschappelijke' doeleinden gebruiken.

Bovendien moet er eens duidelijk gesteld worden dat we hier in een overgangsfase zitten. Aangezien er nauwelijks academisch personeel in staat is om een degelijke cursus over Internet te geven, zijn de studenten gedwongen het net zelf te gaan verkennen. Nogal wiedes dat ze dan eerst naar de grafisch meer attractieve sites gaan kijken.

Het heeft ook geen enkele zin om het medium aan te vallen omdat een aantal mensen het gebruiken voor een minder fraaie of serieuze toepassing. Moet je Internettoegang beperken omdat er fascistisch of pornografisch materiaal op verspreid wordt? Neen natuurlijk, want in de eerste de beste bibliotheek kan je ook een exemplaar van 'Mein Kampf' of de Sade oppikken en niemand die aan het nut van deze instelling twijfelt.

Tenslotte zou ik nog eens willen benadrukken hoeveel nuttige informatie er op het net te vinden is. Nergens kan je zo snel contacten leggen, databases en bibliotheken raadplegen en nieuws lezen.

Jan 'Jacko' Guldentops, namens Ulysses

Vlaams milieubeleid op de rooster De lijdensweg van De Batselier

Het leefmilieubeleid van de Vlaamse regering is vooral in handen van minister De Batselier. Maar ook minister Van den Brande, bevoegd voor het rationeel energiebeleid, minister Kelchtermans, bevoegd voor de dossiers ruimtelijke ordening, openbare werken en verkeer, en minister Sauwens, die bevoegd is voor De Lijn, hebben met hun beleid sterke invloed op het gevoerde milieubeleid. Na ruim drie jaar Vlaams regeerbeleid is het niet oninteressant dit beleid te evalueren. De recente perikelen rond het Mestaktieplan, de Groene Hoofdstructuur en de ekotaks tonen alvast aan dat leefmilieu een heet politiek hangijzer blijft.

Het verhaal van het beleid van leefmilieuminister De Batselier is er een van vallen en opstaan. Minister De Batselier is van bij zijn aantreden de hete hangijzers van het leefmilieu niet uit de weg gegaan. Bij zijn aantreden stelde De Batselier dat hij een vijftal grote dossiers wou realiseren: het bodemsanerings-, afvalstoffen- en duinendekreet, de hervorming van Aquafin en het Mestaktieplan (Map).

September

Na ruim drie jaar beleid moeten we vaststellen dat er nog maar weinig concrete en zichtbare resultaten geboekt zijn. Er werd heel wat voorbereidend werk verricht, maar de afwerking van veel dossiers kon niet gebeuren.

Het meest geruchtmakende dossier van De Batselier is ongetwijfeld het Map. De kroniek van dit plan illustreert de malaise binnen de Vlaamse regering rond milieudossiers. In 1992 werd dit plan voorbereid en was het bijna rond en in september 1993 stelde minister De Batselier een eerste versie van het Map voor. Toen reeds dreigde hij met ontslag indien er geen werk werd gemaakt van de uitvoering van het plan. Na de eerste voorstelling van het Map in september 1993 werd het op 30 november 1993 doorgeschied.

ven naar een overleg tussen de milieubeweging en de landbouworganisaties, met als enige opdracht een definitie uit te werken van het gezinsbedrijf.

In april 1994 had dit overleg moeten afgerond zijn. In mei 1994 blaast de Boerenbond echter het overleg op. De Vlaamse Eksekutieve kan de knoop niet doorhakken en vraagt advies aan de Serv en de Mina-raad. Eind oktober 1994 moest dan een definitieve beslissing vallen. Ondertussen stond het Map al een aantal keren op de agenda van de Eksekutieve zonder dat er een beslissing genomen werd. Eindeloos besloot zorgde ervoor dat het dossier muurvast kwam te zitten. Vooral onder druk van de CVP werd het Map telkens uitgesteld.

Snit

Nochtans is het Map niet echt radicaal. Vanuit de groene beweging kwam geregeld kritiek op het Map omdat het teveel een mestbeheersingsplan is waarbij er te weinig werk wordt gemaakt van een fundamenteel preventieve aanpak om de veestapel effectief te verminderen. Nochtans is het in Vlaanderen de hoogste tijd dat de mestproblematiek wordt aangepakt. De laatste decennia groeide de veehouderij op explosieve wijze. Hierdoor ontstonden grote mest-

overschotten waarmee men nu geen blijf weet. Mestverspreiding is allang geen oplossing meer aangezien de overschotten te groot zijn. Ook de export van mest naar buurlanden wordt steeds moeilijker omdat gebieden zoals Noordrijn-Westfalen, Wallonië, Zeeuws-Vlaanderen en Noord-Frankrijk zelf tot over de oren in de mest zitten. Momenteel worden de oorspronkelijke bestemmingsnormen van het Map door de boerenorganisaties en de CVP terug in vraag gesteld, alhoewel hierover vroeger reeds een akkoord binnen de Eksekutieve bestond. Ondertussen was het nog steeds niet mogelijk om een grondige discussie rond de mestproblematiek in het Vlaams parlement te voeren. Agalev spreekt daarom van een "kaakslag voor de democratische besluitvorming."

Woensdag staat het Map voor de zoveelste keer op de agenda van de Vlaamse Eksekutieve. Waar De Batselier wenst dat de Vlaamse regering toch nog een aantal engagementen in dit dossier neemt, verwijst Van den Brande het dossier naar de volgende regering. Het milieudebat dat die avond door Milieuraad georganiseerd wordt, zal voor De Batselier dan ook de eerste konfrontatie zijn met de oppositie na de hopelijk definitieve beslissing over het Map.

Pieter Vandekerckhove Het jongerennetwork Genoege organiseert op 15 maart Ekotopia, een multiculturele milieuhappening. Deze happening vindt plaats in Alma 2 vanaf 18 u en begint met standjes en een vrij podium. Vzw Velo zorgt er voor een stunt. Een cartoonontstelling moet voor de vrolijke noot zorgen. Een yoga-sessie gaat door in Villa Obscura (Vlamingenstraat 116). Om 21 u komt minister De Batselier zijn beleid verdedigen. Luc Barbé (volksvertegenwoordiger Agalev), Léon Pierco (VLD) en Michel Vandebosche (Gaia) nemen zijn beleid op de korrel.

Kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38
016/22.01.03

Jaargang 21
nr. 24
13 maart 1995

Ver. uitg. Peter Van Rompaey,
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
E-mail:
veto@tristan.arts.kuleuven.ac.be
Internet-Veto: http://www.arts.
kuleuven.ac.be/projects/veto.
html

Hoofdredactie: Kris Jacobs
Redaktiesekretaris:
Peter Van Rompaey
Redactie: Karel De Weerd, Henk
Dheedene, Serge Franchoo,
Martijn Graumans, Joris
Janssens, Kristien Michiels
Doka: Philip De Keyser, Joris
Docx, Charles Du Oeweldt,
Katrijn Vandebosch
Medewerkers: AW, Tom Dams,
Koert Declercq, Filip De
Keukeleere, Philip De Keyser,
Bart Eeckhout, Ise Frederixx,
Vesuvius Koekoet, Gert Meesters,
Steven Mertens, Frank
Ribbens, Tjij Vanbrabant, Elke
Van Campenhout, Pieter
Vandekerckhove, Jeff
Vandenbergh

Layout en vormgeving: Annelie
Deckx, Bart Eeckhout, Serge Franchoo,
Martijn Graumans, Kris
Jacobs, Joris Janssens, Frank
Ribbens, Peter Van Rompaey
DTP: Filip De Keukeleere, Jos
Leurs, Hans Vandenaabeele
Tekeningen: Joris Janssens, Jan
Stuyven, Joris Vandenborgh
Grote Afbeelding: Kris Jacobs
Grote Smile: Tjij Vanbrabant
Kleine Penis: Charles Du Oeweldt
Eindredactie: Serge Franchoo en
Joris Janssens

Zetwerk en publiciteit
Alfaster Uitgeverij (016/22.04.66)
Drukkerij Ortoos (Kampenhout)
Afdeling 9000 exemplaren
ISSN-nummer 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten:
350fr; buitenland: 600fr;
steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op
rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
ledere vrijdagmiddag om
15.00u

Geneeskundestudenten nog zes maanden langer in de wachtzaal

(foto Philip De Keyser)

Vlaamse geneeskundekringen betogen deze week **Verdoken numerus clausus na zes jaar studies**

De geneeskundestudenten van Leuven, Gent, Antwerpen en Brussel komen deze week woensdag op straat om te protesteren tegen de plannen van Vlaams onderwijsminister Luc Van den Bossche (SP). Zij vrezen dat die plannen in de nabije toekomst wel eens tot een "verdoken numerus clausus" of vestigingswet na zes jaar opleiding zouden kunnen leiden. De minister wil zijn dekreet volgens de studenten trouwens nog tijdens deze legislatuur gestemd krijgen. Een en ander deden de toekomstige artsen vorige week op een persconferentie uit de doeken.

Voor alle duidelijkheid: de huidige discussie draait niet rond de beperkte toelating voor de richting geneeskunde die de minister enkele maanden geleden voorstelde samen met zijn welzijnskollega Wivina Demeester (CVP). Als de stellingen van de fakulteitskringen geneeskunde van de KU Leuven, de Universiteit Gent, de UJA en de VUB kloppen, is het resultaat echter wel hetzelfde. Een aantal van hen zou na 1997 niet meer als geneesheer mogen werken. Minister Van den Bossche, zo vrezen de voornoemde kringen, wil namelijk deze maand nog een dekreet laten stemmen dat de opleiding geneeskunde wijzigt. Indien dat volgens plan verloopt, zullen de voorgestelde wijzigingen "retro-actief in werking treden op 1 oktober 1994", met andere woorden zij zullen ook reeds geldend voor de studenten die dit jaar hun diploma behalen.

Vooralsnog is de medische opleiding zo gestructureerd dat men na zeven jaar het diploma doctor in de geneses, heel- en verloskundig behaalt. Wie dan effectief arts wil worden, kiest ofwel voor geneesheer-specialist in opleiding ofwel voor algemeen geneesheer. Zo'n algemeen geneesheer heeft opnieuw een aantal mogelijkheden. Hij kan zijn eigen praktijk beginnen als niet-erkend huisarts, hij kan

gaan werken als arts in een ziekenhuis of hij wordt 'huisarts in beroepsopleiding' (hibo). Een hibo heeft een eigen praktijk of werkt bij een erkend stagemeester. In het eerste geval komt hij met veertien andere hibo's tweewekelijks samen bij een erkend stagemeester. Daar worden ervaringen en problemen besproken. Dat is de zogenaamde 1/15-opleiding.

Schoentje

Als de plannen van Van den Bossche goedgekeurd worden, zal een geneeskundestudent na zes jaar reeds een certificaat basisarts krijgen. Daarmee mag hij echter niet als arts aan de slag. Tijdens het zevende jaar volgt de student of een prespecialisatie- of een huisartsopleiding. Volgens de geneeskundekringen is die prespecialisatie "nog niet nader bepaald en de tijd hiervoor dringt", maar het schoentje knelt toch vooral wat de maatregelen voor de huisartsopleiding betreft.

Het huisartsopleidingsstatuut blijft bestaan maar hibo's zullen verplicht zes maanden bij een erkend stagemeester moeten doorbrengen. Vervolgens volbrengt de erkende huisarts in spe achtien maanden of in een 1/15-opleiding, of aan een erkend stagemeester — de reeds bestaande moge-

lijkheden — als stagiair in erkende diensten van een erkend ziekenhuis. "Vermits er een tekort aan stagemeesters bestaat, zal de verplichting zes maanden voltijds stage te lopen opleiding geven tot een verborgen vestigingswet", aldus de geneeskundestudenten. Die verplichting gaat trouwens zo ver dat de mogelijkheid om als niet-erkend huisarts aan de slag te gaan verdwijnt.

Zwanger

De geneeskundestudenten stellen een minimum van tweehonderdvijftig opleidingsplaatsen voorop. Nu blijken er volgens het ministerie van Volksgezondheid wel een zeventhonderd erkende stagemeesters te bestaan, maar volgens de betrokken kringen is er toch een tekort aan stagemeesters die effectief een hibo onder hun hoede willen nemen: "Een groot deel van de huisartsen op deze lijst is immers ondertussen reeds geassocieerd met een vroegere hibo. Een ander deel heeft intussen de praktijk overgelaten aan een vroegere hibo. Nog anderen hebben vorig jaar een hibo aangenomen voor twee jaar. Sommige huisartsen hebben de erkenning aangevraagd omdat het wel eens van pas zou komen of om het gewoon op hun briefpapier te vermelden en zijn niet bereid om een huisarts op te leiden. In de toekomst zullen nog een groot aantal stagemeesters wegvallen aangezien zij een hibo zullen aannemen met het oog op een eventuele associatie of overname." Van een vijftigtal door de geneeskundekringen gekontakteerde erkende stagemeesters bleken er maar drie een hibo te willen of kunnen aannemen. De stagemeesters zouden trouwens aan vrouwelijke hibo's vragen of ze in de toekomst zwanger zullen worden. Sic(k).

Plicht

In eerste instantie vragen de geneeskundekringen een overgangsmaatregel voor de huidige laatstejaarsstudenten. Diegenen die huisarts willen worden zien zich nauwelijks enkele maanden voor zij afstuderen geconfronteerd met een maatregel die hen verplicht nog een stagemeester te zoeken. Op middellange termijn zou het dekreet echter nog onaangename gevolgen kunnen hebben. Momenteel is België immers de enige lidstaat van de Europese Unie waar een 1/15-opleiding bestaat. "De Europese Raad neemt voor 1 januari een besluit of deze opleiding kan blijven bestaan. Als dat gewigerd wordt, zal iedereen verplicht worden twee jaar voltijds stage bij een erkend stagemeester te lopen, zoals in de andere lidstaten." Aangezien er momenteel slechts een beperkt aantal stageplaatsen is, vrezen de geneeskundekringen voor "een

borg zouden de studenten een structurele rugsteun hebben om naar te verwijzen als een minister zou weigeren de beurzen te indexeren.

Vorig jaar heeft minister Van den Bossche de studieheftbedragen niet alleen aangepast, hij heeft bovendien beloofd om dit uit zichzelf te doen zolang hij minister van Onderwijs was. Zowel de sociale diensten van de verschillende universiteiten als de studenten kijken halsbrekend uit naar de beslissing van de minister, die een van deze weken moet vallen. De verwachtingen zijn in ieder geval hoopvol, vermits we ons in een verkiezingsjaar bevinden. We houden u op de hoogte.

Tijl Vanbrabant
De brochure "Studietoelagen van de Vlaamse Gemeenschap, academiejaar '95-'96", een uitgave van Studentenvoorzittingen, is *pas verschenen en is verkrijgbaar bij de Sociale Dienst van de KU Leuven, Van Dalecollege, Naamsestraat 80.*

Penitentienstraat 13
3000 LEUVEN
(zijstraat Mechelsestraat)
Tel. & fax 016/20.14.09

Life Style Center

advertentie

FITNESS
AEROBICS
STEPAEROBICS
CARDIOFUNK
SAUNA
ZWEMBAD
STOOMBAD
VOETBAD
RELAXRUIMTE
ZONNEBANKEN
SNOOKER
AMERICAN POOL
BOWLING

Objektief betoogt

Volgende zondag 19 maart organiseert Objektief een nationale manifestatie in Brussel voor gelijke rechten tussen Belgen en migranten. Objektief komt op voor het wetsvoorstel-Harnie dat de Belgische nationaliteit automatisch wil toekennen aan iedereen die vijf jaar wettelijk in ons land verblijft, maar het platform van de betoging is volgens de organisatoren zo ruim mogelijk gehouden.

Een van de beweegredenen voor de betoging is de vaststelling dat er steeds meer gewenning optreedt tegenover de opkomst van extreem-rechts. Tot voor enkele jaren werd het allerminst voor evident aangezien dat partijen met een fascistisch gedachtegoed als het Vlaams Blok een stem kregen in de pers en de media. Het wetsvoorstel van Objektief wil daartegenover als een hefboom fungeren voor een verdere mentaliteitsverandering die de verrechtsing kan tegengaan.

De eis van Objektief betreft immers meer dan alleen maar stemrecht voor migranten. Ongeveer negen procent van de inwoners van België heeft niet de Belgische nationaliteit en dit leidt tot heel wat verschillende discriminaties. Migrantengerechten bijvoorbeeld geen verblijfszekerheid in België en kunnen op elk ogenblik het land uitgezet worden. Ze mogen niet wonen waar ze willen, aangezien bepaalde gemeenten hen het recht kunnen weigeren om op het grondgebied te verblijven. Ze hebben geen vrijheid om te reizen, want ze hebben telkens een visum nodig, ook voor de landen van de Europese Unie. Ze mogen huwen met een partner uit hun oorspronkelijk land, maar het is geen eenvoudige zaak om die partner ook hier te krijgen en als man en vrouw normaal samen te leven. Op tal van vlakken zijn migranten het slachtoffer van discriminaties, die op zijn minst al gedeeltelijk weggevoerd kunnen worden door een wetsvoorstel als dat van Objektief.

De betoging vindt plaats op zondag 19 maart en vertrekt om 14 u aan het Brusselse Noordstation. Bussen zijn er aan het station van Leuven om 13.15 u, de rit heen en terug kost 150 frank.

verdoken numerus clausus na zes jaar geneeskundestudies". Daarenboven zou er in Wallonië reeds sprake zijn van een examen na zes jaar om te bepalen wie in aanmerking komt om arts te worden. "In Vlaanderen zijn er ook geruchten in die richting."

Huisarts

De eerste eis van de betrokken kringen, een voldoende aantal stagemeesters, is dan ook evident. Verder pleiten zij onder meer voor een verplichte opleiding voor stagemeesters, aangezien tot nu toe slechts dertig artsen een dergelijke opleiding gevolgd zouden hebben. Ze willen ook een systeem voor kwaliteitscontrole van de stageplaatsen. Om een eerlijke verdeling van het aantal stageplaatsen te

garanderen eist men dat de loonkost van de hibo's gedragen wordt door het Riziv. Nu staat het Riziv slechts in voor de helft van de bruto loonkost, met een maximum van 26.000 frank. Deze regeling zou ertoe leiden dat sommige stageplaatsen "verkoht" worden. Het statuut dat de kringen bepleiten komt trouwens overeen met dat van de geneesheer-specialist in opleiding zoals dat nu reeds bestaat.

Kris Jacobs

De betoging van de geneeskundekringen van de KU Leuven, Universiteit Gent, UJA en VUB vertrekt op woensdag 15 maart om 14.00 u aan het Zuidstation in Brussel.

Humanitair

vervolg van pag. 1
werpt er een veel geld mee verdient. En die ze uiteraard promot, onder meer door ze voor bepaalde tijd gratis te beschikking te stellen en daarna, wanneer de behoefte gekreëerd is, wel geld te gaan vragen. Het voorbeeld van de bankoorters is duidelijk genoeg maar ook op andere nivo's werkt het op dezelfde manier. Zo krijgen profen en onderzoekers aan de universiteit nu nog gratis Internet aansluitingen en e-mailadressen, en mogen ze helemaal voor niets boodschappen versturen over heel de wereld. Het Humanitiesproject werkt deels ook op die gronden. De student wordt in zijn opleiding geconfronteerd met een hele resem moderne technieken, in de hoop dat hij de onmisbaarheid ervan gaat inzien en er later ook gretig gebruik van zal maken. En ervoor betalen uiteraard.

Praktisch wordt in dit experiment gewerkt met drie traditionele universi-

taire richtingen, met name Rechten, Literatuurwetenschap en Kommunikatiewetenschappen. Aan een aantal studenten uit de licenties wordt gevraagd eerst mee te werken aan intensieve voorbereidingsseminaries over een bepaald onderwerp, om dat onderwerp in tweede instantie dan te bespreken samen met studenten van de andere uniëts uit de Coimbrogroep. Dat gebeurt via rechtstreekse video-verbindingen en Internet.

Klaar

Achteraf moet er nog een soort evaluatie van de deelnemers bedacht worden en zou het seminarie meelaten als een vak uit het programma van de studenten. Hoe dat precies in zijn werk zal gaan is nog niet iedereen duidelijk, hetgeen ook wijst op het haastige van het hele initiatief. Wanneer de seminars op hun beurt geëvalueerd en goed bevonden zijn, zouden ze vanaf volgend jaar ruimere toepassing, en subsidiering, moeten krijgen.

Martijn Graumanns

Beurs

vervolg van pag. 1

zen is er geen enkele regel die zegt dat beursbedragen de levensduur zouden moeten volgen. Voor de inkomsgrenzen is er wel zo'n automatische indexering. De studenten zijn dus overgeleverd aan de welwillendheid van de minister van Onderwijs. Sommige ministers waren in het verleden akkoord vergeetachtig als ze de beurzen zelf moesten indexeren.

Zeef

VVS wil alle toekomstige ministers van onderwijs een geheugensteuntje aanreiken. De studenten eisen in hun petitie namelijk een dekreet dat de indexering van de studietoelagen automatisch regelt. In de cultuursektor is zo'n indexering in vele dekreten reeds voorzien. Met zo'n dekreetle waard

Multikulturalisme kritisch bekeken Tussen kanapee en bijzettafel

Deze week organiseert het Stuc het Salonfähig-project. Daarin wordt ingegaan op de betekenis van multikulturaliteit in de kunst. De verrechtiging van de maatschappij de laatste jaren gaf immers aanleiding tot een opflakking van sociaal engagement in de kunstwereld, maar al te makkelijk dreigt het inhoudsloos en clichématig te worden.

De laatste jaren is het postmodernisme bijna van zijn prominente plaats verdronken en is de multikulturaliteit in volle opgang. Geen kunstencentrum of het heeft minstens wel een interkulturele randprogramma, geen gezelschap of het telt migranten onder haar medewerkers. Iedere zichzelf respecterende stad heeft haar wereldmuziek-festival en kunst om de kunst is definitief uit den boze.

Los

De kunstwereld wordt zich opnieuw sterk bewust van zijn maatschappelijke dimensie en socio-kulturele functie. De kunstenaar dient zich niet alleen open te stellen voor 'vreemde' invloeden van 'andere' culturen, maar evenzeer voor de multikulturaliteit zoals die in zijn eigen omgeving opduikt. Kunsten- en kulturele centra als de Beursschouwburg en de Vaartkapoen verleggen hun interesses naar de kultureel-konfliktueuze situatie binnen hun eigen stad en de grens tussen kunst en socio-kultureel engagement wordt vager. Prijzenwaardige initiatieven ongetwijfeld, maar toch zijn daar een aantal vragen bij. Van welke onuitgesproken premissen wordt in deze kunstbenadering namelijk uitgegaan? Valt onder 'multikulturaliteit' ook de kulturele diversiteit van jongeren of homo's? Wie is de ander die we zo duidelijk voor ogen schijnen te hebben?

Het Stuc biedt dus de mogelijkheid

om deze discussie verder open te trekken tijdens drie debatavonden van het Salonfähig-project deze week. Op elk van deze avonden zullen enkele sprekers aanwezig zijn: de centrale thema's aan te snijden: 'Politieke metamorfosen', 'Volk en staat' en 'Anti-racistische realiteiten'. Naast de debatten is er ook de voorstelling 'De nacht vlak voor de bossen', een monoloog van Willy Thomas en Les Vils Scelerats en de film 'J'ai pas sommeil' van Claire Denis. Bovendien gaat elke avond van start met een video-interventie van het Nederlandse kunstenaarsduo Sluik en Kurpershoek. Al deze kunstenaars trachten in hun werk de link te leggen met de reële werksituatie waarin ze zich bevinden, zoals de grootstad of de ingebedheid in een Europese kontekst.

Moderator van de drie avonden en bijgevolg uitstekend geschikt om de problematiek wat nader toe te lichten, is kunstfilosoof Dieter Lesage.

Veto: Hoe is het Salonfähig-idee gegroeid?

Lesage: «Aanleiding tot en tema van deze eerste Salonfähig is een zekere onvrede met de inefficiënte manier waarop in de kunstensektor en elders omgesprongen wordt met de zogenaamde migrantenproblematiek. Vooral sinds de parlementsverkiezingen van november 1991 zijn in de kunstensektor tal van reacties losgekomen die de opgang van extreem-rechts in Vlaanderen hebben willen counteren. Er kan gerust gesproken

worden van een zeker multikultureel opbod.»

«Al deze multikulturele initiatieven zijn ongetwijfeld belangrijk geweest, maar vandaag moeten we een stap verder zetten. Het mainstreammultikulturalisme blijft namelijk in grote mate steken in de schemata van het racisme. Op het nivo van de discussie blijft het weinig efficiënt als tegenwicht tegen het retorisch geweld van extreem-rechts. Multikulturalisme mag dan de indruk wekken dat het denkt in termen van kulturele diversiteit, het gaat meestal om de diversiteit van verschillende kulturele identiteiten. Multikulturalisme heeft met nationalisme en racisme de retoriek van de kulturele identiteit gemeen. Elk volk zou zijn eigen kultureel hebben en toebehoren van iedereen tot een welbepaald volk zou bepaald zijn voor zijn of haar kultureel. Zowel het racisme als het multikulturalisme gaan uit van deze basale vooronderstelling.»

Term

«Het verschil ligt voornamelijk in het feit dat het multikulturalisme geloof in de kracht van het positief denken. Met de nodige 'good vibrations' kunnen leden van verschillende volkeren wel degelijk met elkaar opschieten. Maar het is lang niet zeker of de kulturele scheidinglijnen tussen mensen onder meer samenvallen met de overigens imaginaire scheidinglijnen tussen diverse volkeren.»

Veto: Hoe kunnen we kultureel dan wel nog denken, zonder een stap terug te zetten?

Lesage: «Eerder dan kultureel te denken in termen van identiteit, zoals dat het geval is in het racisme, nationalisme en het mainstreammultikulturalisme, zou men kunnen proberen om kultureel te denken in termen van

maar groter.

Het lijkt alsof Dito'Dito zich met dit stuk meer dan vroeger in de marge van het teaterlandschap is gaan poseren. Die marginaliteit wordt ook benadrukt door de scenografie die erg sober is. Een houten wand loopt door de zaal en verkleint de ruimte van het speeloppervlak. Alleen de linkerkant van de scene is nog bespeelbaar. En bovendien spreekt Thomas zijn monoloog uit achter een houten tafeltje, aan de uiterste zijkant van dit al kleine speelvlak. Ruimtelijk marginaler kan nauwelijks.

Een andere opvallende scenische vondst is het gebruik van een 'dubbel publiek'. Achteraan op het podium zitten de Maidenspechmensen, op een tweede tribune. Er wordt dus tegenover het klassieke publiek een soort spiegelpubliek geplaatst van vreemdelingen.

In die situatie spreekt Thomas Kolts's tekst uit, een tekst die het huidige Dito'Dito wel op het lijf geschreven lijkt. Een man, een vreemdeling, doet een appel op een ander op een straathoek, in de regen. In een niet aflatende monoloog vraagt hij die ander onder meer om een kamer, maar vooral om contact. Wat sterk opvalt is het voortdurende stilzwijgen van die ander. Het appel blijft onbeantwoord. Wat overblijft is verstemming, 'et toujours la pluie, la pluie, la pluie, la pluie'.

Straathoek

Willy Thomas, achter het houten tafeltje hevig sigaretten rokend, speelt het stuk op een niet-realistische manier. Wat telt is niet het realistische of naturalistische, maar het reële. Het engagement is op het 'ware' gericht. Teatrale illusies doen niets ter zake. Waar het om gaat, is de authenticiteit waarmee Thomas meer als verteller dan als personage zijn tekst uitsprekt. Een tekst die op zichzelf al krachtig is maar die vanuit de kontekst waarin Dito'Dito werkt, een erg duidelijk statement wordt.

Tom Dams

'De nacht vlak voor de bossen' door Dito'Dito is te bekijken in de Vlamingenstraat 83 op maandag 13 maart en dinsdag 14 maart om 20.30 u. Kaarten kosten 200/300 frank.

differentie. Ik gebruik opzettelijk de term 'differentie', die al een zekere filosofische carrière heeft. Het gaat hier niet om de diversiteit waarover de multikulturalist het heeft. Kultureel zou je daarentegen kunnen omschrijven als de omgang met het andere en dat andere verschilt voor iedereen, naar gelang van zijn of haar lokatie.»

Vast

«Lokatie is een zeer complex gegeven dat zich niet eenvoudigweg laat reduceren tot het land of de regio waar men geboren is. Dat is de strategie van de nationalist. Het kan te maken hebben met de wijk waar je woont en dan heeft het begrip lokatie iets van het klassieke begrip ervan. Maar het kan ook slaan op het feit of je thuis al dan niet televisie hebt, op het soort werk van je ouders, de interesses van je oom, enzovoort. Het andere dat ons appelleert, ons uit zichzelf haalt, is voor iedereen verschillend. Bovendien, dat hoop ik tenminste, houdt dat appel nooit op, het verschuift ook, maakt soms gekke sprongen. Kultureel betekent de voortdurende omgang met het andere dat zich niet zomaar laat vastpinnen op een welomschreven identiteit. Kultureel kan dan ook nooit gedefinieerd worden. Een kultureel definiëren, zo zou men kunnen

stellen, betekent het einde van kultureel.»

Veto: Hoe kan het Salonfähig-project in die leemte voorzien?

Lesage: «Salonfähig wil een salon zijn, letterlijk, met kanapees en bijzettafels en lampadaires inbegrepen. Voor elk van de drie avonden zijn een aantal mensen uitgenodigd die elk met een eigen statement de discussie zullen lanseren. We verwachten in de eerste plaats een publiek dat niet zozeer 'iets wil bijleren', maar zelf met onverwachte, persoonlijke gedachten uit de hoek wil komen, een publiek dat gretig mee wil discussiëren. Want om die discussie is het uiteindelijk allemaal te doen. En je kan er vanop aan dat de uitgenodigde sprekers voor vuurwerk zullen zorgen. Wie ook nog wil weten welke vragen er gesteld zullen worden, moet ik teleurstellen. Dit is geen toernooi van Hugo Claus. Dit is een evenement. Een en ander staat dus niet van tevoren vast.»

Elke Van Campenhout

Salonfähig start op 13 maart en loopt tot 16 maart. De volledige programmatiek vindt u in de agenda. De film 'J'ai pas sommeil' van Claire Denis en de voorstelling 'De nacht vlak voor de bossen' van Dito'Dito worden elders in deze Veto besproken.

Dito'Dito spreekt

Als op een regendag een vreemdeling

Vorig jaar werd in Brussel voor de eerste keer het KunstenfestivaldesArts georganiseerd. Daarop ging onder meer de voorstelling 'De nacht vlak voor de bossen' van Dito'Dito in première. Deze week wordt de productie gespeeld in het Stuc.

Dat 'De nacht vlak voor de bossen' in het kader van het Brusselse Kunstenfestival tot stand kwam, heeft zeker wel zijn sporen op de voorstelling nagelaten. Het was immers de bedoeling van dat festival om de situatie van de podiumkunsten in Brussel te dynamiseren. Enerzijds wou men Brussel weer een internationaal belangrijke positie geven, waar bijvoorbeeld het Oceanproject van Merce Cunningham schitterde en er premières-in-eigen-hoofdstad waren van Rosas en Van de Keylebus. Maar anderzijds wilde men ook de plaatselijke, bestaande synergieën gaan benutten. Hoewel een van de kritieken op het festival net was dat dit tweede luik te weinig aan bod kwam, leidde een ander toch tot het tot stand komen van de Dito'Dito-productie.

Huizenhoog

Dito'Dito is immers een gezelschap dat zich zeker de laatste jaren duidelijk laat inschrijven in de Brusselse kontekst. Vooral sinds Dito'Dito door het Vlaamse teaterdecreet wel erkend maar niet gesubsidieerd werd, en vervolgens van het Brussels gewest wel projectsubsidies kreeg, is deze gerichtheid op Brussel nog intenser geworden. Ook inhoudelijk veranderden er een aantal dingen. Vanuit de vaststelling dat Brussel met zijn meervoudigheid van culturen een vruchtbare voedingsbodem voor het gezelschap is, maar dat tegelijk "tussen Nederlandstaligen en Franstaligen, tussen migranten en Belgen, huizenhoge muren bestaan", stelde Dito'Dito zich tot doel die muren te slechten. "Wij geloven dat het teater nu net een plaats is waar die confrontatie wel kan gebeu-

ren, waar opgekropte spanningen en misverstanden gelucht kunnen worden", schreven ze vorig jaar in de programmabrochure van 'De nacht vlak voor de bossen'.

Landschap

'De nacht vlak voor de bossen' is een monoloog van Bernard-Marie Kolts, die Willy Thomas in 1989 ook al eens speelde, toen in een regie van Hans Royaards. In die regie was er een 'zwijgend personage' tot wie de monoloog gericht werd. De oorspronkelijke bedoeling was ook nu met zo'n zwijgend personage te werken. Daartoe zou Dito'Dito samenwerken met de Franstalige akteur Amid Chakir, die het stuk in het Frans zou spelen. Die samenwerking liep echter in extremis spaak. Daarom heeft Willy Thomas "La nuit juste avant les forêts" zelf een aantal keren in het Frans gespeeld. In elk geval werd ook daarmee duidelijk dat Dito'Dito echt meer en meer aan het evolueren is in de richting van een specifiek Brusselse en tweetalige identiteit.

Bovendien werd er, weer vanuit de vaststelling dat er in Brussel geen of nauwelijks contact is tussen de gemeenschappen, een project opgestart, 'Maidenspeech'. Dat project in de Beursschouwburg, dat door de Dito's begeleid werd, was een soort open forum waarop zowel Vlamingen, Franstaligen als migranten hun ding konden doen. Na het laattijdige wegvallen van Chakir vorig jaar deed Thomas een beroep op mensen van 'Maidenspeech': de rappers van Les Vils Scelerats. En naarmate de voorstelling geëvolueerde is, werd de rol van hun rapinterventies in het stuk als-

Inleiding tot de fundamentele misantropie

REEDS 10 JAAR HEB IK EEN ONVERKLAARBAAR MIGRAINE, EN SINDS MIJN HERSENTUMOR IS DIE VERDUENEN

T'IS NU EEN VERKLAARBAAR MIGRAINE

- M'n zoon, als je geen stommiteiten uithaalt, zet ik deze maand 500 F meer op je kaart.

Proton. De kaart voor kleine uitgaven.

Vraag ze in uw bankagentschap in Leuven, Heverlee, Kessel-Lo of Wavre.

Gerry Hemingway slaat helse jazz Zwarte panthers, Winchesters en LSD

Wijnen Herman Gorter voorspelde al iets in die zin: nu de lente voor de deur staat, krijgt het woord 'jazz' in Leuven terug betekenis. De Nederlandse duizendpoot Willem Breuker trekt met zijn karnavaleske Kollektief naar de Stadschouwburg, het Oratoriënhoof inviteert op 28 maart de bassist Michel Hatzigeorgiou en cd-zaak Campus lonkt met haar jaarlijkse jazzkursus. Eerst mag Gerry Hemingway er tijdens een Uur Cultuur nog wat op los trommelen.

"Zoals niemand anders is Hemingway in staat ritmes te combineren met een voorbeeldig gevoel voor harmonie en melodie", aldus een zekere Fernando Gonzalez in The Boston Globe. Gonzalez heeft niet helemaal ongelijk. Hemingway legde zich jarenlang toe op de ontwikkeling van een eigen klankvocabularium. De drummer uit New Haven inventariseerde samen met Earl Howard, een bevriend saxofonist en komponist van elektronische muziek, de meest onmogelijke technieken. Afwijkend gebruik van de handen, verschillende drumsticks, slog- en wrijftechnieken, bijzondere aanpassingen aan het materiaal. Al die dingen legden ze vast op band, beschreven ze en daarvan maakten ze een complete catalogus.

Revolutie

Uitgaande van die klankwoorden-schat begon Hemingway te werken aan composities voor sololagwerk, waarbij hij de minutieuze ontlede perkussietechnieken als toonladders beschouwde, als bouwstenen voor zijn muziek. Een van de problemen die de drummer daarbij wou oplossen was de functie van harmonie in het slagwerk. Tenzij het om slaginstrumenten als de vibrafon gaat, speelt harmonie in perkussiemuziek immers traditioneel geen rol. Er is gewoon de slog, die langer of korter kan doorklinken. Door te spelen met verschillende combinaties van materialen en technieken ging Hemingway op zoek naar een continue perkussieklink zonder duidelijk begin of einde. Dat stelde hem naar eigen zeggen in staat nieu-

w oplossingen voor soloperkussie aan te dragen. Sindsdien komen in zijn composities voor ensembles steeds sterker de interesses naar voren die ook zijn solowerk bepalen.

Hemingway is nooit een conventionele muzikant geweest. Zijn interesse voor muziek ontstond dan ook vanuit een totaal andere kultuurtek: de film. Gerry Hemingway zat op een secundaire school die opvallend veel aandacht aan kunst besteedde. In zijn derde jaar kreeg hij de toestemming om zich in de creatieve vakken alleen nog met film bezig te houden. Met een kleine kamera trok hij de straten van New Haven op, een havenstad ten noorden van New York waar de befaamde Yale universiteit gevestigd is. Daar hield de zwarte radikaal-revolutionaire beweging, de Black Panthers, eind jaren zestig, grote betogingen. New Haven is de stad van de Winchesterwapenfabrieken, en de oorlogsindustrie trok in de jaren veertig duizenden zwarte werknemers naar het noorden. De jonge Hemingway voelde zich erg aangesproken door het radicalisme van de zwarte panthers. Hij deelde hun folders uit en legde de betogingen vast op film. In zijn laatste schooljaar monterde hij de beelden op het ritme van 'Revolution' van de Beatles, waarmee zijn belangstelling voor muziek tegelijkertijd ook werd aangewakkerd. In Hemingway's vreemde harmonieën zouden nu nog vreedmen van de Beatles te herkennen zijn.

Na de filmmontage besloot Hemingway dat hij drummer wild worden. Rond dezelfde tijd kwam hij echter ook in contact met LSD, waardoor

de drumplannen gedurende een drietal jaren op een zijspoor belandden. In 1972 zette hij dan toch door. Hij schreef zich in voor een cursus kompositie en arrangement aan de befaamde Berklee School of Music in Boston. Daarnaast probeerde hij via een advertentie in het muziekblad Rolling Stone een groep uit de grond te stampen. De muziekleiding was niet echt een succes. "Mijn probleem was dat het nogal vreemd gesteld was met mijn techniek. Ik had een paar jaar muziekles gehad maar als perkussionist was ik vrijwel autodidakt. Omdat ik geen drumpartijen kon lezen, zetten ze me op het laagste nivo, terwijl ik in strikt muzikale zin veel verder was. Ik had fast ears, pikte dingen snel op. Het belangrijkste leerde ik op Berklee buiten de lessen." 's Avonds in de clubs hoorde ik Tony Williams, Cannonball Adderley, Bobby Timmons, Cecil Taylor, Chick Corea, Pharoah Sanders en Ornette Coleman."

Bloed

De drummer stopte dan ook snel met die opleiding en keerde terug naar New Haven. Daar begon hij te spelen met de pianist Anthony Davis en richtte een eigen loft-scene op. In de schaduw van de Yale universiteit verzamelde zich een ambitieuze, intellectueel getinte groep muzikanten, die later een belangrijke impuls zou geven aan nieuwe ontwikkelingen in de Newyorkse jazz. Naast Davis en Hemingway maakten ook trombonist George Lewis, trompettist Leo Smith, saxofonisten Oliver Lake en Jane Ira Bloom en de bassisten Mark Helias en Mark Dresser deel uit van de New Haven-kern. Ook trombonist Roy Anderson — die vorige week nog te bewonderen viel in de Gentse Vooruit — voegde zich een tijdlang bij hen.

Toen muzikaal New Haven enkele jaren later doobloede, trok Gerry Hemingway naar de Big Apple. Aanvankelijk zonder veel succes. De blanke drummer had bovendien af te reke-

Gerry doet het met stokjes

(foto Gert de Ruyter)

men met racisme vanwege de puristische jazzpers. Tijdens een konsert met het Anthony Davis Quartet zat Stanley Crouch, de bekendste criticus van dat moment, op de eerste rij. Crouch had al meerdere malen duidelijk gemaakt dat hij totaal niet in blanke muzikanten geïnteresseerd was en hij kon duidelijk niet uitstaan dat Hemingway achter de drums zat. "Why are you playing with the white motherfucker? He can't play shit! He's bad for your reputation! He's nothing!", schreeuwde een woedende Crouch tegen de andere muzikanten. Hemingway werd prompt uit het Anthony Davis Quartet gezet. Toch heeft de hetze van Crouch de drummer geen windeieren gelegd. Zeve-criticus was zo op Hemingway gebrand dat hij wekelang iedereen in New York de oren van de kop bleef zeuren. Daardoor begon iedereen zich af te vragen wat er met die drummer aan de hand was, waardoor hij bekend raakte in de New-Yorkse jazz-middens.

Sindsdien is zijn carrière steeds in stijgende lijn gegaan, weliswaar zonder hoge toppen te scheren bij het grote publiek. Samen met Roy Anderson en Mark Helias begon hij in 1977 de groep Bassdrumbone waarmee hij een vijftal platen opnam. Daarnaast legde hij zich ook toe op solowerk, wat

resulteerde in een aantal interessante albums. Vanaf 1983 maakt hij ook deel uit van het kwartet van de levende free-jazzlegende Anthony Braxton, waarbij Mark Dresser als bassist fungeert.

Olijkerd

Deze laatste zal ook in Leuven samen met Hemingway te zien zijn. Daarnaast bestaat het kwintet natuurlijk uit de onvermijdelijke trombonist. Niet Roy Anderson of Steve Swell, die Hemingway wel eens durven flankeren maar wel Wolter Wierbos. Deze Nederlandse trombonist is bij de jazzliefhebbers bekend door zijn werk met Steve Lacy, John Zorn en Cecil Taylor, of met zijn eigen Podium Trio. Anderen zullen hem misschien kennen van de 'Ijiggers and Smoggers' van de Nederlandse cultgroep The Ex. Verder bestaat de groep nog uit klafinetist Michael Moore en cellist en olijkerd Ernst Reijssiger, die samen met Han Bennink international hoge toppen scheren met hun Trio Clusone. Of ze dat ook zullen doen met het Gerry Hemingway Quintet, mag u woensdag zelf vaststellen.

Peter Van Rompaey
Het Gerry Hemingway Quintet swingt woensdag 15 maart om 13.00 u in MSI 03.18. Toegang gratis.

Kijken Kwartet met Vermandere

Op woensdag 15 maart speelt het Kijken Kwartet samen met de West-Vlaamse bard Willem Vermandere Joseph Haydn's 'Die Sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze' ten voordele van de Braillekrant. Dat is een blad voor visueel gehandicapten dat dagelijks wordt gemaakt op basis van artikels uit De Standaard. Naast het dagblad wil de gelijknamige Vzw Braillekrant nu ook een digitale versie op de markt brengen, waardoor visueel gehandicapten ongeveer twintig keer meer informatie zullen krijgen.

Voor het realiseren van dat project werkt de vzw samen met drie partners: De Standaard, Sensotec en de KU Leuven. Een groot gedeelte van het project kan gefinancierd worden door overheidsgeld, voor het overige moet de vzw een beroep doen op giften en sponsoring. De opbrengst van het konsert gaat dan ook integraal naar het realiseren van het nieuwe project. Het Kijken Kwartet bestaat uit de broers Sigiswald (viool) en Wieland Kujiken (cello), de altiste Marleen Thiers en François Fernandez, tweede viool. Ze verwierven door hun werk bij La Petite Bande wereldfaam met hun historische benadering van oude muziek. De laatste tijd verlaten zij met het Kwartet de barokmuziek en konserten uit het repertoire van Haydn en Mozart.

'Die Sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze' schreef Haydn in 1785 in opdracht van de bisschop van de Zuid-Spaanse stad Cadix. Het werk moest dienen om een plechtige erediensdienst tijdens de vasten op te luisteren. Het was in die tijd gebruikelijk om in de vasten in een volledig verduisterde kerk een oratorium uit te voeren. Tussen de muzikale gedeeltes in beklom de bisschop de kansel en gaf een beschouwing op de zeven kruiswoorden van Christus. Willem Vermandere zal woensdag de rol van bisschop vervullen. (pvr)

Het Kijken Kwartet speelt op woensdag 15 maart in de Predikherenkerk. Kaarten kosten voor studenten slechts 250 frank.

'J'ai pas sommeil', een sfeerbeeld van Parijs Kulturen vermengden bloed vergoten

Stel: u vindt het leven in een omhooggevalen gehucht als Leuven maar niks. Dan pakt u ofwel de eerstvolgende trein naar Brussel, ofwel gaat u maandag naar het Stuc. Daar wordt 'J'ai pas sommeil' (1994) van de Franse regisseuse Claire Denis vertoond. Het is een sfeerbeeld van het leven in de grootstad Parijs, waar kulturen vermengd worden en bloed vergoten. Zo past deze film zowel binnen het Salonfähig-projekt als binnen de reeks films op maandag van de 'Natural Born Killers'-workshop.

Het Salonfähig-programma (zie ook de artikels op pagina 4) is een reeks evenementen in het Stuc die draaien rond multikulturalisme. Zo zijn er drie discussie-avonden, waarbij de Stuczaal zal omgevormd worden tot een salon en waar u kan luisteren, een multikultureel hapje eten en zelfs meeparten. Daarnaast is er toneel met Dito/Dito, 'De nacht vlak voor de bossen', en is er film, met Claire Denis's 'J'ai pas sommeil'.

Kluwen

Deze film loopt ook vooruit op de 'Natural Born Killers'-workshop. In het weekend van 25 en 26 maart analyseert in het kader daarvan filmcriticus Edwin Carels (BRTN en Andere Sinema) de omstreden prent van Oliver Stone tot in de meest minutieuze details. Daaraan voorafgaand worden een aantal vergelijkbare films op maandag vertoond die dezelfde thematiek behandelen. Prenten dus waarbij geweld en het post-MTV-beeldidroom een rol spelen. Ook 'J'ai pas sommeil' maakt deel uit van die reeks maar pakt de zaken wel drastisch anders aan dan 'Natural Born

Killers'. Eerstgenoemde moet het namelijk helemaal niet hebben van de sensatie die zowel de flitsende beeldtaal als de inhoud van Oliver Stone's film kenmerken.

Het uitgangspunt is er anders wel eentje om psychopaten te doen water-tanden. Denis vertrekt van het waar-gebeurde verhaal van een koppelt homoseksuele jongemannen die een twintigtal bejaarde dames hebben overvallen en vermoord in een arrondissement van Parijs. Maar waar dit bij andere serial-killersfilms het centrale gegeven zou zijn dat de hele handeling draagt, wordt dit door Denis ingebed in het ruimer kader van het leven in een grootstad als Parijs, een multikulturele smeltkroes waar geen enkel belangrijk onderdeel vormt, naast liefde, werk en amusement. De film begint trouwens met een beeld van de Montmartre-kathedraal, met alsof je een toeristische rondleiding door Parijs mag verwachten.

Zo komt het dat het gegeven van de seriemoordenaars bijna de hele film lang ondergeschikt blijft aan enkele andere verhaallijnen, die op Altman-achtige wijze parallel lopen en later toch met elkaar vervlochten blijken te

zijn. Er is bijvoorbeeld het verhaal van Daiga Bantas, een hulpeloze maar beeldschone Litouwse immigrante, die langzaam haar weg kwijtraakt in het Parijse kluwen. Of het relaas van de familie van een van de seriemoordenaars. Zo blijft het gegeven van de moorden aanvankelijk beperkt tot een kop in een rondslingerende krant of een toevallig nieuwsbericht op de radio. Zo kabbelt de film zachtjes naar zijn einde, terwijl het moordgegeven langzaam maar zeker naar een klimax wordt geleid en de personages uit de verschillende verhaal-motieven mekaar ontmoeten.

Ellips

Bij het verfilmen gaat Denis soms iets te veel uit van de kracht van het understatement en van de suggestie. Ze filmt met een soms iets te relaxed ritme en lange shots, niet met het nerveuze geschok van een Oliver Stone. En ook de beelden zijn onderkoeld. Voor de intrige minder belangrijke zaken worden uitgebreid in beeld gebracht, bijvoorbeeld een breed uitgesponnen camp performance van een van de moordenaars. Maar op cruciale momenten wordt Denis's stijl net elliptisch en laat ze elementen weg die de kijker dan uit de context moet afleiden. Zo zie je de ruzie niet die de twee jongemannen uit mekaar drijft maar de gevolgen ervan worden wel duidelijk in beeld gebracht. Zulke technieken verlenen aan de prent een sterke suggestieve kracht. Deze manier van filmen zorgt ervoor dat de prent — misschien net iets te — vrijblijvend is en zo roept Denis de toeschouwer niet op om een moreel standpunt in te nemen, eveneens in tegenstelling tot 'Natural Born Killers'. Maar vooral de sterke sereniteit waarmee Denis haar stof verfilmt, verdient uw bewondering.

Joris Janssens

'J'ai pas sommeil' van Claire Denis wordt vertoond op maandag 13 maart in het Stuc en kost 100/150 frank. Vergeet niet je verklarende zakwoordenboek Frans mee te nemen, want de film wordt niet ondertiteld.

Volgende week viert Kringraad, de raad van Loko waarin de preses en onderwijsverantwoordelijken van uw kring zich vermeien, zijn vijftienvingtigjarig bestaan. En dat zal u geweten hebben. De beweging geschiedenis van de beginjaren van de raad vindt u op deze pagina's. Daar leest u ook een artikel over een onderwerp waar Kringraders heden ten dage wel erg om bekommerd zijn: studiebelasting, of hoe u langzamerhand verschrompelt onder het gewicht van de kennis in uw hersenpan. Daarnaast mag u zich ook verbazen over het rare volkje dat u ook in vroegere jaren vertegenwoordigde op de Akademische en andere raden.

Overigens willen de Kringraders niet hebben dat u denkt dat ze enkel kunnen vergaderen, bij voorkeur over onderwijsaangelegenheden. Kringraders kunnen ook wel feesten. En dat proberen ze te bewijzen. Maandag 13 maart is er een grootse Kringraadgaaf in de Lido, waaraan alle kringen hun medewerking verliezen. Toegang is de doodgewone 70 frank. Donderdag gaat Kringraad industrieel spioneren bij Bill Gates in Sporthal De Nayer. En de algemene Kringraadvergadering van vrijdag 17 maart is een Kringraad à la Akademische Raad: met diner en gezellig samenzijn in de Patapoef. De hele week lang zijn er in de Alma's Kringraadmaaltijden te krijgen, met dito vlaggetjes. En u maar zwaaien naar uw vertegenwoordigers.

Van den Brande, Merckx, Leemans Rare jongens, die Kringraders

Naakte feiten kunnen nooit genoeg zeggen over de geschiedenis. En vijftienvingtig jaar is nog niet zo erg lang. Daarom zocht Veto een aantal ex-Kringraadmedewerkers en hoorde hen uit over hun belangrijkste herinneringen aan de jarige raad. Twee konklusies werpen zich alvast op: Kringraders komen op de gekste plaatsen terecht, en "the times they have not changed".

In de woelige jaren zestig was de eerste studentenvertegenwoordiging op Akademische Raad (het hoogste beleidsorgaan van de universiteit) niet het belangrijkste nieuws. Ze werd enigszins overschaduwd door de verwoansing van de universiteit en de algemene geest van studentenrevoltes. Nochtans beschouwden de studenten die vertegenwoordiging destijds als een belangrijke overwinning.

Beginnelingen

Onwennigheid met het mede-beheer stond in de eerste jaren centraal. Opeens kregen de studenten inspraak, eerst in de Fakulteitsraden, daarna in Akademische Raad (januari 1969). De eerste verkozen delegatie bestond uit vier studenten en bevatte ronkende namen zoals huidige minister-president Luc Van den Brande, PrvdA-er en hoofdredacteur van *Solidair* Kris Merckx en journalist bij *De Standaard* en *Het Nieuwsblad* Mon Vanderostyne.

Mon Vanderostyne: «We kregen die vertegenwoordiging zomaar in de schoot geworpen. We hadden er wel om gevraagd, maar opeens was ze er dan. We hadden in het begin veel moeite om te kunnen volgen en we werden niet meer dan getolereerd.»

De vertegenwoordiging in Akademische Raad begon dan ook moeillijk. De kringen die toen als links werden beschouwd, onder andere Germania, Historia en Politika, zagen het nut van een verdere vertegenwoordiging al snel niet meer zitten. Vanderostyne, als voorzitter van ASR (Algemene Studentenraad, de voorloper van Loko), schreef dan ook een brief naar de toenmalig kersverse rektor De Somer dat de kringen de vertegenwoordiging in Akademische Raad op een dergelijke manier niet meer zagen zitten. Hij werd daarbij direct teruggefloten door een aantal rechtse kringen als Medica, Bios, Chemica, en Wina, en enkele

andere die wél nog in Akademische Raad wilden zeten omdat ze vonden dat informatie krijgen door aanwezig te mogen zijn ook al wat was.

Minister-president Van den Brande denkt naar eigen zeggen nog vaak terug aan die beginperiode van de studenteninspraak: «Ik verdedig nu nog steeds dat alle partners vertegenwoordigd moeten zijn in de besluitvorming. Ik constateer dat een land als Duitsland, waar de werknemers in verhouding veel inspraak hebben, ook heel erg productief is.»

«Ook ons beeld van de universiteit komt nog dikwijls naar de oppervlakte. De universiteit moest maatschappelijk onafhankelijk zijn, vonden wij. Omdat ik nu ook verantwoordelijk ben voor wetenschapsbeleid, komt dat nog vaak ter sprake. Of een universiteit vooral fundamenteel dan wel toegepast maatschappelijk onderzoek moet verrichten, is ook nu nog een actuele vraag.»

Kris Merckx vindt daarentegen dat hij de enige is van de destijds op Akademische Raad zetelende studenten die zich nog even principieel opstelt: «Ziet wel wat er van Van den Brande geworden is.»

Onderwijs

In de periode tussen 1970 en 1978 zocht Kringraad een eigen identiteit binnen de Algemene Studentenraad. Kringraad hield zich aanvankelijk met allerlei zaken onledig en organiseerde acties, maar werd door het mede-beheer in Akademische Raad stiltegesaan een raad die zich toelegde op onderwijsaangelegenheden.

Rolf Falter, vroeger vertegenwoordiger voor Historia, voorzitter van Kringraad in 1978-1979 en nu hoofd van Cepass, het studiebuero van de CVP, weet nog dat Kringraad zich toen meer en meer op onderwijs toelegde, maar dat anderzijds Kringraad zich representatiever bleef voelen dan de

andere raden omdat Kringraad de pressen verenigde. «Vergaderitis» noemt hij de destijds heersende ziekte, waarbij men zich vooral afvroeg of men wel iets bereikte op de talloze vergaderingen.

«Je had in die tijd nog een ruime aanwezigheid van trotskisten en Maoïsten op Kringraad, die allebei wel konden gebruikt worden. De eerste om teksten te laten schrijven, de laatste om het volk op straat te trommelen.»

Mao

Op een bepaald ogenblik begon het ongenoegen over extreem-linkse groeperingen op Kringraad blijkbaar grote vormen aan te nemen. **Bart Keunen**, vertegenwoordiger op Akademische Raad van 1984 tot 1986 en nu assistent literatuur aan de Universiteit Gent, herinnert zich dat men de Marxistisch-Leninistische Beweging (MLB) gedurende een bepaald jaar zelfs niet meer erkende.

Paul Vandepuit, voorzitter van 1986 tot 1989 en nu politiek stafmedewerker van de CVP-leiding, beschouwt het nog altijd als een van zijn belangrijkste verdiensten dat hij Kringraad ontdaan heeft van klein-linkse, door op voorhand te overleggen met kringmedewerkers. Zijn bijnaam was dan ook «Polleke Putsch», onder meer omdat hij het ook nogal fel op Veto voorzien had.

Gedurende de hele periode dat Kringraad bestaat, zijn er maar twee rektoren geweest, Pieter De Somer en Roger Dillemans. Beide rektoren hadden volgens oudgedienden hun eigen stijl.

Mon Vanderostyne: «De Somer durfde gemakkelijk met de studenten een pint gaan pakken over de Vlaamse zaak maar wanneer het over inspraak ging, werd hij opeens veel afstandelijker. Kris Merckx kende hem nog van op kafee en is dus danig geschrokken van die afstandelijke houding. Het is pas toen de studenten in 1968 de akademische zitting bij de opening van het akademisch jaar verstoord hebben dat we een half jaar later een studentenvertegenwoordiging op Akademische Raad hebben gekregen.»

Rektoren

In ieder geval bleek humor toch niet volledig afwezig te zijn tijdens de beginperiode. Vanderostyne kreeg bij zijn huwelijk een bloempot met een kaartje waarop de rektor hem veel succes wenste "in u nieuwe paritaire structuur", daarmee doelend op de eisen van de studenten.

De Somer wist blijkbaar wanneer hij verslagen was. **Koen Jaspaert**, op Akademische Raad in 1978-1979 en nu prof sociolinguïstiek: «Ik herinner me de discussie rond de verlenging van het programma van psychologie van vier naar vijf jaar. De discussie was enkele jaren eerder al eens gevoerd en het voorstel tot verlenging van de opleiding was toen afgekeurd. Daarop had rektor De Somer gezegd dat de discussie later kon overgedaan worden, maar zeker niet met het argument dat Leuven niet kon achterblijven bij de andere universiteiten, die de opleiding al wel met een jaar verlengd hadden. Natuurlijk waren de andere Vlaamse universiteiten wel het argument van de dekaan van psychologie in mijn jaar en rektor De Somer steunde dat argument. Waarop ik mijn slag kon thuis halen door het verslag van enkele jaren geleden te siteren. De

Bij de begrafenis van rektor De Somer

Somer gaf zijn nederlaag ruitertijl toe, en liet de dekaan achteraf de studenten trakteren op de duurste cognac van het huis.»

Rudy Lanssens, Akademische Raad in 1984-1985 en journalist bij *VTM-sport*, weet nog iets typisch uit de De-Somerperiode: «Toen de paus in 1985 naar Leuven kwam, stonden wij als studenten ergens achteraan in een hoekje, terwijl de dekanen de paus een hand gaven. Maar De Somer leidde Johannes-Paulus II recht naar ons, met de woorden "En dit zijn de echte leiders van de universiteit". Op dat moment braken de fotografen door het kordon van de rijkswacht en 's anderendaags stonden wij in elke krant de paus een handje te geven.»

Stijl

«Als wij iets wilden bereiken, kon dat zelden op een vergadering. De echte beslissingen werden na de vergadering in de bar genomen. Het was dus onze taak om zo lang mogelijk bij de dekanen en De Somer te blijven hangen.»

Bart Keunen heeft net als Rudy Lanssens nog de lijkst van De Somer gedragen, maar hij is een jaar langer op Akademische Raad gebleven en heeft beide rektoren aan het werk gezien. Hij is dus een bevoorrechte getuige om een vergelijking te maken: «De Somer was veel meer recht-doorzee dan Dillemans. Bij De Somer wist je waar je aan toe was. Dillemans speelt veel meer het politieke spel en dat is mijn stijl niet. Hij kan de vergadering polariseren door mensen tegen elkaar op te zetten. We wilden als studenten op een bepaald moment een akademische boycot tegen Zuid-Afrika. Maar op Akademische Raad werd dat een discussie tussen mij en één dekaan die vond dat zo iets niet nodig was. Dillemans konkludeerde nogal retorisch dat we geen boycot zouden doen. Dat was voor mij een afknapper, omdat we daar zo hard aan gewerkt hadden en er zo veel eeksterne steun voor gekregen hadden.»

Volgens de huidige voorzitter, **Steven Leemans**, kijkt Kringraad erg uit naar de rektorverkiezingen omdat de figuur van de rektor erg veel invloed heeft op het universitaire beleid. «Een rektor heeft sowieso een eigen stijl. Voor de studenteninspraak is het erg belangrijk dat de toekomstige rektor de dialoog met de studenten niet schuwt.» Daarom organiseert Kringraad een debat met alle rektorkandidaten. Allen daarheen.

Steven Mertens
Frank Ribbens
Gert Meesters

Het debat met de vier rektorkandidaten Oosterlinck, Collen, Lamberts en Debroeck heeft plaats op woensdag 22 maart om 19.30 u in de Grote Aula. De toegang is gratis.

Studiedruk wordt er Hoeveel uur

Gemiddeld acht uur per dag, zeggen zestig uur per week, zeggen ze ook tussen vijftien- en achttienhonderd de minister. Maar wie heeft al eens uur hij, alles inbegrepen, aan z Kringraad houdt er zich al vijftien en weet het nog steeds niet. Het pr druk gedoopt.

De discussie rond studiedruk heeft alles te van ons onderwijs. Het is onmogelijk om je kennis eigen te maken als je daarvoor d Daarnaast moet je als student nog voldoende ken om aan het gewone sociale leven deel t universiteiten, waar het aantal uren zelfs meer dan het dubbele bedraagt van het d zijn de uren die je in lessen en oefeningen door de steeds groeiende wetenschappelijk op een ontsporing van de studietijden.

Uit een onderzoek in het begin van de ja lijk dat er iets aan de hand was met de stu siteit. Het probleem van de studiedruk kon ven worden aan een subjectieve beleving uitte zich in een aantal meer objectieve cri de slaapwalkaliteit van de studenten, een stij tabak en medicatie, en een toename va konsultaties, vooral in de eksamenperi toonde een significante stijging aan van h collegelopen en het aantal te kennen bladz de ook het gemiddelde slaagpercentage, h sen beide aangetoond werd.

Geluklig

Sindsdien is het onderwerp nooit bu Kringraad geweest en vier jaar geleden, r vorige onderwijsminister, kreeg die beledig puls. Volgens het decreet-Coens moet de t universitaire opleiding zich ergens tuss honderd uur per jaar situeren. Om die stu den een aantal vuistregels gehanteerd. Me elk uur hoorcollege bijkomend nog twee (voor positieve wetenschappen) uren verve activiteiten als labo's, en seminarsies vergee Die regels zijn natuurlijk een al te sterke v reële situatie. De norm van de minister mi zijn doel als de berekening van die studietij en er alleen maar op gericht is het optelso lende vakken netjes op achttienhonderd t

Geluklig het decreet ook een regelmo overeenstemming van de geraamde met d De bedoeling van zo'n onderzoek is tweevoo nagaan of de geveerde studie-inspanning gramma redelijk is en binnen de voorop Daarnaast gaat men toetsen of de studieti aan de afzonderlijke vakken besteed wordt, met het aantal geprogrammeerde uren dat opleidingsonderdeel (sinds Coens de bena een vak was). Een systematische controle niet. Dit jaar werd wel in het kade onderwijs-evaluatie in de richtingen a kinesitherapie en wiskunde studietijdmeting test. Dat gebeurde door de Dienst Universite

Zin om even
te telefoneren?

Gebruik je kaart
voor kleine uitgaven.

Vraag ze in uw bankagentschap
in Leuven, Heverlee, Kessel-Lo of Wavre.

(foto archief)

Van KVHV naar Kringraad is een ingewikkelde stap *De onopgemerktheid van het ontstaan*

Heden ten dage bent u zowat overal vertegenwoordigd. Uw kring gaat naar de Permanente Onderwijscommissie, Departementsraad en Fakulteitsraad, en de raden van Loko doen de rest. Een luxesituatie die een lange groeiperiode nodig had. Vooral de ontstaansperiode van Kringraad is erg complex en mysterieus.

"Op 14 januari hebben de studenten voor het eerst in de Leuvense en ook Belgische geschiedenis (laten wij ingetogen een ogenblik stilte in acht nemen bij dit historisch moment) een Akademische Raad met normale dag-ordere volledig bijgewoond. Op 27 januari kregen zij reeds een tweede maal de gelegenheid om de informatieverwerking op dit novo verder te realiseren."

Zo berichtte Rerum, de voorloper van Veto, op 7 februari 1969. Die belangrijke stap in de geschiedenis van de studentenbeweging werd de studenten echter niet zomaar in de schoot geworpen. Het was het resultaat van een lange reeks onderhandelingen die vertrokken van recht op in-

formatie en uitmondden in het eisen van inspraak en medebeheer.

Voor 1966 hadden enkel het Fakulteitenkonvent (FK), samengesteld uit de kringpressen, en het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) als vereniging invloed. De meirevolte van 1966 en de januari-revolte van 1968 veroorzaakten echter een kentering. Andere vrije, niet-fakulteitsgebonden verenigingen ontstonden. De belangrijkste waren de Studentenvakbeweging (SVB) en in mindere mate de Vlaams-Nationalistische Studentenunie. Hiermee ging een links-rechtspolarisering van de studenten gepaard.

Band

Binnen het KVHV bestonden al geruime tijd een aantal Vlaamse eisen, bijvoorbeeld amnestie, definitieve afbakening van de taalgrens, en ook al enkele sociale eisen. De evolutie bleef echter niet stilstaan. In '64-'65 kwam de eis voor democratisering van de universiteit naast de Vlaamse eisen te staan en langzamerhand kreeg de eis voor democratisering zelfs een centrale plaats.

Tijdens het academiejaar '66-'67 werden binnen het KVHV concrete plannen gemaakt voor de oprichting van een Studentenvakbeweging. De oprichting ervan volgde op 3 maart 1967. Het SVB zou zich binnen het KVHV steeds meer marxistisch laten inspireren. Naargelang haar invloed toenam, kwamen de sociale eisen zoals democratisering meer en meer op de voorgrond. In juni 1967 was de verandering tussen het 'traditionele' KVHV en het SVB echter zo groot geworden dat alle banden van financiële, organisatorische en ideologische aard verbroken werden. Slechts het recht op een kroniek in Ons Leven, het blad van het KVHV, bleef voor SVB behouden.

Die drie verenigingen, KVHV, SVB en het Fakulteitenkonvent, bewaarden allemaal dat zij het enige representatieve studentenorgaan waren. Het FK was echter de enige vereniging die niet gebaseerd was op lidmaatschap zoals het KVHV of op vrijwillige medewerking van individuele personen zoals bij het SVB het geval was, maar was rechtstreeks gebouwd op de

fakulteitskringen.

Het dispuut wie nu eigenlijk de studenten vertegenwoordigde, maakte het echter onmogelijk om in het FK tot een representatieve besluitvorming te komen. Vanaf dat ogenblik werden alle belangrijke aktes door 'aktiecommissies' georganiseerd, waarin naast het FK ook andere vrije verenigingen zetelden.

Toen het ontwerp van de overheveling van Leuven-Frans naar Wallonië in februari 1968 door het parlement was gehaald, betekende dat het einde van de aktie Leuven-Vlaams. De Walen paktten langzamerhand hun biezen, in Mechelen treurden de bisschoppen nog na over hun gezichtsverlies, Pieter De Somer zat comfortabel in zijn rektorstoel en Leuven kreeg haar Vlaamse universiteit. Maar die was er nog niet en met de opbouw daarvan moest dringend begonnen worden. Iedereen was het er namelijk over eens dat het met de splitsing ook tijd was voor hervormingen. Onder grote druk van de studenten werd van hogerhand een Commissie Universiteitsherstructurering opgericht, ook bekend als 'de commissie van vijftien'. Vijf studenten zetelden er naast vijf professoren en vijf leden van het wetenschappelijk personeel. Nadien zou de commissie worden uitgebreid met vijf leden van het administratief en technisch personeel. Voor de studenten was het echter niet mogelijk om in deze commissie mee te werken als zij geen toegang kregen tot alle informatie. De studenten eisten dat ze zitting zouden hebben in alle academische overheden, van de Departementsraden tot Akademische Raad en het Buro van Akademische Raad. Waar rektor De Somer tijdens de aktes voor Leuven-Vlaams helemaal op dezelfde golfteugte zat als de studenten, leek hij er nu mijlver van verwijderd.

Staking

De aktiecommissies hervatten hun werkzaamheden. Vooral het SVB speelde hierin een belangrijke rol. Het was dan ook tegen het SVB dat de academische overheid zich het sterkst verzette. Het konflikt kondigde zich al aan in het begin van het academiejaar '69-'70 toen aan Ludo Martens, de leider van het SVB het jaar voordien, de inschrijving geweigerd werd. Hoewel een studentendelegatie was uitgenodigd, weigerde Akademische Raad op 25 november een delegatie te horen die door het aktiecommissie gestuurd en door het FK gesteund werd, omdat SVB'er Walter De Bock erin opgenomen was. Het was duidelijk dat de academische overheid het SVB buitenspel wilde zetten omdat het, zoals de Akademische Raad in een persmededeling op 13 november te kennen had gegeven, "een toestand van permanente agitatie wenste te scheppen." Op 4 december besloot een algemene vergadering van het FK de algemene staking uit te roepen. De akte was kort maar hevig en vooral het SVB streed in de vuurlijn. Toch was de medewerking van het gros van de studen-

ten beduidend minder dan in januari voor de aktes rond Leuven-Vlaams. Deze keer was het namelijk iets helemaal nieuws. Niet meer het algemeen bekende Leuven-Vlaams maar de herstructurering van de universiteit was de inzet. De structuur van de universiteit was toen voor velen onbekende materie.

Dak

Het minder grote succes van de akte gaf de academische overheid de gelegenheid om de representativiteit van de studentenafgevaardigden in vraag te stellen. Daarom organiseerden de studenten voor het academiejaar '69-'70 de Algemene Studentenraad (ASR), een op numerieke evenredigheid gebaseerde en door algemene verkiezingen samengestelde representatieve vergadering. In de hervormde universiteit zou er dan een plaats voorzien worden voor een studentenafvaardiging in de algemene vergaderingen van de Groepsraden, de Fakulteitsraden, de Departementsraden en de Akademische Raad. Alhoewel het SVB de aanwezigheid van studenten in de buro's bleef eisen, aanvaardde het gros van de studenten dat compromis.

De eerste voorzitter van ASR, Mon Vanderostyne (van Politika) zetelde op 14 januari in de Akademische Raad samen met zijn kollega's Kris Merckx (Medica), Alex Vanderawera (VTK) en Luc Van den Brande (VRG). Het ASR was toen wat Kringraad nu is. Het behandelde de onderwijsproblematiek en de afvaardiging naar Akademische Raad, maar was tegelijkertijd ook een soort koepel waaronder Sociale Raad, Sportraad en Culturele Raad een onderdak vonden. Rerum was niet meer het blad van het FK maar werd het blad van ASR.

De studenten hadden eindelijk een overkoepelend orgaan dat als representatief kon optreden, gebaseerd op een vertegenwoordiging vanuit de kringen. Kringraad was geboren.

Steven Mertens

Stuc zoekt

Het Stuc draait voor een groot deel dankzij de medewerking van vrijwilligers, een heel academiejaar lang. De taken van vrijwilligers gaan van affiche- en brochureverspreiding, over filmtransport, zaalwacht, decoropbouw en -afbraak, tot meer intensieve en gerichte projectwerking.

Vrijwilligerswerk voor het Stuc kan tussen de laatste loodjes door, een gemiddelde taak duurt twee à drie uur. En in ruil voor dat werk krijg je vrijkaarten voor Stucaktiviteiten.

Wil je meewerken, spring dan eens binnen op de wekelijkse vrijwilligersvergadering die elke maandag plaatsvindt om 18.00 u op de eerste verdieping van het Stuc. Of je loopt langs op het onthaal, of pleegt een telefoontje (23.67.73) en dan vraag je naar Piet Maris.

...n steeds akuter probleem *doet u het per dag?*

Tussen veertig en vijftig eens. In totaal een uur per jaar, zegt de Kringraad. Het geteld hoeveel uur studie besteedt? Het academiejaar werd bezigt bleem meer studie-

al een aantal jaren onderzoek verricht over studiedruk. Als het gebruikte instrument werkbaar blijkt en de resultaten betrouwbaar, zal de toepassing ervan waarschijnlijk veralgemeend worden.

Om de studietijd te meten, bestaan er verschillende methodes. De meest eekste is wellicht de tijdschrijfmethode: een aantal studenten noteert gedurende een bepaalde periode dagelijks hoeveel tijd zij aan de verschillende onderdelen van hun programma besteden. Deze methode biedt belangrijke voordelen. Zo kan bijvoorbeeld de evolutie van de studiedruk doorheen het jaar nagegaan worden. Het grote nadeel van de tijdschrijfmethode is de zware inspanning die ze zowel van de studenten als van de onderzoekers vraagt.

De methode die dit jaar gehanteerd werd, is die van de paarsgewijze vergelijking. In het begin van het academiejaar krijgen de studenten een lijst voorgelegd met vakken die ze het vorige jaar afgeleerd hebben. Vervolgens duiden de studenten voor elk paar vakken aan welk van beide het meeste tijd vroeg. Op basis daarvan krijgen de vakken een volgorde. Door de studenten ook de absolute studietijd te laten inschrijven van een aantal 'ijkvakken' (minstens drie, bijvoorbeeld een licht, een middelmatig en een zwaar vak), kan men de relatieve schaal omzetten in een absolute. Deze paarsgewijze vergelijking heeft als nadeel dat ze zich alleen maar op geslaagden baseert.

Timmerman

Naast een meestsysteem heeft men natuurlijk ook een norm nodig waaraan de gemeten studietijd getoetst kan worden. Die norm geeft aan welke inspanning als normaal kan worden beschouwd. Zo'n norm kan medisch bepaald worden. In dat geval leggen de fysieke capaciteiten van de studenten een bovengrens op. Het lijkt echter beter een culturele norm te hanteren. Men vertrekt dan van het standpunt dat de studietijd min of meer moet overeenkomen met de arbeidstijd van andere groepen in onze samenleving, waardoor studenten ook de mogelijkheid krijgen om deel te nemen aan het sociale en culturele leven van de maatschappij.

Deze normen gelden voor een hypothetische student, de normstudent. En dat is volgens het dekreet "de student die de voor-kennis, de begaafdheid, de motivatie en het studiegedrag heeft van de doelgroep waarop de programmering van een opleiding is gericht". In de praktijk benadert men deze normstudent door alleen met de geslaagden rekening te houden. Het gevaar bestaat dan natuurlijk dat men de bestaande toestand bestendigt.

Natuurlijk heeft het geen zin alleen maar studiedrukmetingen uit te voeren. Zulke metingen zijn er om problemen te detecteren en die problemen moeten vervolgens een gepaste oplossing krijgen. En dat is de weg waaraan Kringraad al vijftientwintig jaar probeert te timmeren.

Jeff Vandenberghe
Frank Ribbens

Après-Ithaka

Donderdag 2 maart was er Ithaka '95, Murmuur. Wie eromst keek was halfblind, de afwezigen waren gaan skiën. In elk geval liep die dag het grootste project van Kultuurraad voor Leuvense studenten.

Met Ithaka nog vers in het geheugen nodigt Kultuurraad iedereen uit om het zelf eens mee te maken. Letterlijk: te maken. Als je het die dag vonken voelde slaan, als je terecht of onterecht kritiek had, mag je dat laten horen.

Kultuurraad staat open voor frisse wind, met het oog op het volgende academiejaar. Medewerkers en maffe voorstellen, zowel voor Ithaka als voor de rest van de Kultuurraadwerking (kursussen, honderdfronkdagen en losse projecten) zijn altijd welkom op het Stuc. Van Evenstraat 2d. Bel 23.67.73, of loop langs op het Stuc-onthaal en vraag naar Piet.

Kringraad op numerusclaususbetoging

(foto Karel De Weerd)

Nieuwe structuur van Portulaca komt langzaam maar zeker op gang

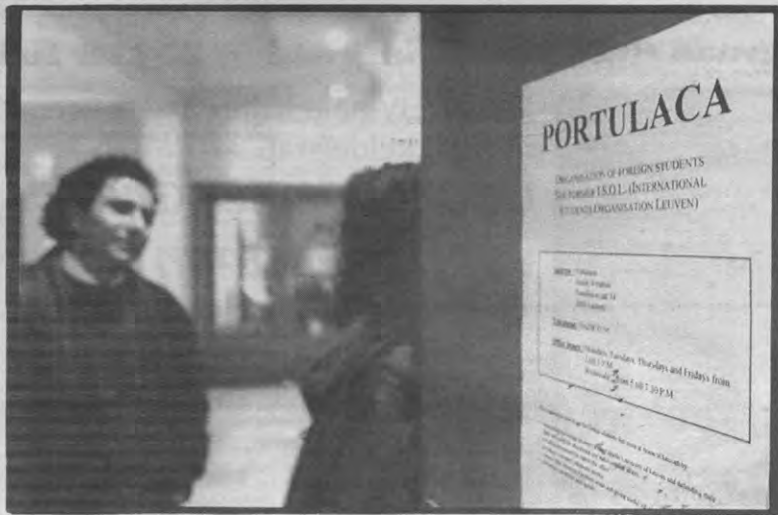
Unief blijft stug

Portulaca is de raad van de Leuvense studentenbeweging die de belangen verdedigt van de meer dan tweeduizend buitenlandse studenten aan de KU Leuven. Na een herstructurering in samenwerking met de unief vorig jaar nam Portulaca de plaats in van de vroegere International Students Organisation Leuven (Isol). Dat heeft een aantal kwalijtjes opgelost, maar ander oud zeer sleept aan.

De nieuwe raad werkt met twee 'councils', die men een sociaal raadgeer en een kringraadje binnen Portulaca zou kunnen noemen. De Council of National Representatives legt zich toe op socio-kulturele kwesties. De vertegenwoordiging in deze raad is gebaseerd op de reeds bestaande nationale en multinationale associaties. Dat zijn vrije verenigingen die de buitenlandse studenten hier hebben opgericht om hun landgenoten op te vangen en de band met elkaar en hun origine in stand te houden, zoals bijvoorbeeld de Indian Students Association. Eventueel groepeer men zich volgens een grotere regio of volgens godsdienst, zoals respectievelijk de Leuven East African Students Union of de International Muslim Students Association of Leuven. Momenteel telt Portulaca twaalf dergelijke verenigingen. Elke vereniging heeft één stem in de Council of National Representatives.

Fernando Peña Avilla, de Bolivische president van de Latino-Americaanse Students Association, vindt dat

Portulaca zich nog meer kan toespitsen op de praktische problemen van pas toegekomen buitenlanders. Elke namiddag is er een vrijgestelde op het kantoor in Home Vesalius aanwezig om vragen en problemen van buitenlandse studenten te beantwoorden. Officiële instanties en potentiële werkgevers blijken veel vriendelijker als de Nederlandse taal spreekt. Portulaca in naam van de student contact met hen opneemt. Portulaca biedt ook een telefoondienst waar de buitenlandse studenten tegen vermindert tarief kunnen bellen. De Boliviaan zou echter graag zien dat Portulaca deze dienstverlening uitbreidt met een gids en een infokrantje in het Engels. Plannen voor een krant en een vademecum voor buitenlandse studenten leven al langer bij Portulaca, maar daarvoor zijn vrijwilligers nodig die artikelen willen schrijven en vertalen. Bij het begin van dit academiejaar werd ook een poging ondernomen om een peter- en metersysteem voor buitenlandse studenten op te

Toekomst Portulaca blijft wazig

(foto Frank Viaene)

starten, maar dat bleek voorlopig nog te hoog gegrepen.

Gezin

Fernando Peña Avilla vindt ook dat Portulaca te weinig bekend is. Hij zat al een paar weken op kot in Home Vesalius vooraleer hij ontdekte dat de organisatie van buitenlandse studenten op het gelijkvloers gevestigd was. Portulaca zou volgens hem meer bekendheid moeten verwerven en zich beter moeten profileren tegenover Pangaea. Dat niet altijd alles van een leien dakje loopt, relativeert Peña Avilla. In vergelijking met een Boliviaanse universiteit valt het hier allemaal wel mee.

De tweede raad binnen Portulaca, de Council of Faculty Representatives, houdt zich bezig met de feitelijke onderwijsproblematiek. Per fakulteit met buitenlandse studenten kan één Belgische en één buitenlandse afgevaardigde gestuurd worden. Slechts een van hen kan stemmen. Voor de fakulteiten waarbinnen er meerdere kringen actief zijn zoals Letteren, was het niet zo makkelijk om tot een afspraak te komen rond de vertegenwoordiging binnen Portulaca. Historia vertegenwoordigt bijvoorbeeld de hele fakulteit Letteren, dus ook de studenten van Romania, Germania, Klio, Eoos, Alfa en Mecenas. In totaal hebben tot nu toe elf kringen een afgevaardigde voor hun fakulteit gestuurd, wat geen slechte start is.

Afgelopen week donderdag is Sarah Grattan, een Ierse Erasmusstudente die voor Politika in Portulaca zit, verkozen tot voorzitter van deze council. De kersverse voorzitter wil meer inhoudelijk werken met Portulaca. Zoals voor zoveel buitenlandse studenten blijkt ook voor Grattan huisvesting een teer punt. Het is immers nog steeds heel moeilijk om geschikte accommodatie te vinden. Er wordt regelmatig geprofiteerd van Erasmusstudenten die slechts voor een paar maanden een kamer huren. Veel kotbazen zeggen ook botweg nee tegen niet-Belgen, of ze nu Françoise of Nigeriana zijn. Voor buitenlandse studenten die met hun hele gezin naar Leuven komen, is een geschikte huisvesting altijd moeilijk te vinden, ook

in de universitaire residenties.

Sarah Grattan legt ook de nadruk op de organisatie van socio-kulturele activiteiten, zoals trips in binnen- en buitenland, fuiven, films, info-avonden of sport, vermits de buitenlandse studenten tijdens de weekends en vakanties niet naar huis kunnen. Voor die activiteiten werkt Portulaca samen met Pangaea, het intercultureel ontmoetingcentrum van de universiteit. Korte reises zijn traditioneel een succes, aangezien de buitenlandse studenten hun verblijf hier als een unieke kans beschouwen om een stukje van Europa te zien. In de kerstavankantie was er een driedaagse trip naar Parijs, waaraan een honderdtal studenten deelnamen. Voor de paasvakantie is Praag de favoriete bestemming.

Zeil

Genoeg ideeën dus, maar de mensen en middelen om ze uit te voeren, ontbreken vooralsnog. De afvaardiging naar de twee councils loopt redelijk vlot maar het blijft voor de meeste vertegenwoordigers bij een paar vergaderingen per maand. Vrijwilligers die tijd en energie aan Portulaca willen offeren, blijven schaars. Op het vlak van subsidies is Portulaca nog altijd in hetzelfde bedje ziek als Isol.

Met de nieuwe structuur van twee parallelle raden in Portulaca zijn wel een aantal vroegere problemen binnen Isol opgelost. Van een echte belangenverdediging van de buitenlandse studenten tegenover de KU Leuven kwam vroeger weinig in huis. Isol had geen fracties in een of ander orgaan van de unief, zoals de andere Loko-raden. Ook was er een vervreemding ontstaan tussen Isol en de andere raden. De bedoeling is nu dat beide councils de problemen doorspelen naar Sociale Raad en Kringraad. Zo kan men de banden weer aanhalen, tegenover de universiteit taalproblemen omzeilen en een beroep doen op de sterkere positie van Sociale Raad en Kringraad.

De nieuwe structuur zou ook moeten toelaten om meer democratisch te werken, met een grotere betrokkenheid van de vrije verenigingen van buitenlanders en van de kringen. In

het vroegere Isol bestond het dagelijks bestuur immers uiteindelijk nog uit één persoon, de 'president', die alle beslissingen nam. De dubbelstructuur is ook een toevanging aan de unief die Isol verweert niet representatief te zijn voor alle buitenlandse studenten in Leuven. De Nederlanders en de Amerikanen, de grootste groepen van buitenlandse studenten, waren weinig te vinden in Isol. Door te werken per fakulteit en per associatie van buitenlandse studenten vallen er minder nationaliteiten uit de boot.

Petitie

De herstructurering kwam er echter vooral op aandringen van de unief door de toestand van de voormalige Isol-bar. De bar zat in financiële problemen en trok vooral een 'derde-wereldpubliek'. Ook het schenken van alcohol vond de unief een probleem naar de moslimstudenten toe. Toen een junkie tijdens de examens in 1993 op de sofa in Isol zijn laatste adem uitblies, was voor de unief de maat vol en werden de sloten van de deuren vervangen, zodat de buitenlandse studenten niet meer binnen konden. Het alternatief dat de unief toen in het vooruitzicht stelde, was Pangaea, het "cross-cultural meeting centre". Pangaea werd in oktober plechtig geopend en in februari zonder inspraak van de studenten opnieuw gesloten. De officiële reden was nog eens de financiële put, nu van Pangaea. Door de belachelijke openinguren trok Pangaea helemaal geen publiek, ook niet uit de derde wereld.

Dat alles betekent concreet dat de buitenlandse studenten eigenlijk al sinds juni 1993 zonder ontmoetingsplaats zitten. De petitiebrief van Portulaca om de heropening van Pangaea te vragen, sirkuleert al een paar weken en heeft tot nu toe 500 getekende brieven opgeleverd, die afgegeven zijn op het rektorat. Voorlopig zijn die 500 handtekeningen voor de unief blijkbaar nog niet 'representatief' genoeg om officieel te reageren. Portulaca zet de actie dan ook gewoon verder.

Ilse Fredericx

Breng uw
professionele toekomst
nu reeds in beeld

Job-studenten

Zin om kennis te maken met het bedrijfsleven en commercieel succes te boeken? Kom dan onze inspirerende klantenservice versterken en mee instaan voor de telefonische contacten met onze klanten.

Om onze klanten efficiënt te adviseren op technisch en financieel vlak ben je drietalig, vlot en op en top servicegericht. Als jobstudent(e) ben je niet aan je proefstuk toe.

Je bent gemotiveerd om je regelmatig - twee avonden per week van 16 tot 22u00 en één of twee zaterdagen per maand tussen 9 en 21u00 - vrij te maken voor MultiChoice? Dan bieden wij je een langdurige job en prima remuneratie. Onze opleiding en begeleiding geven je extra troeven voor de toekomst! Stuur uw sollicitatiebrief met c.v. naar MultiChoice, tav Hilde Mulleman, Tollaan 97, 1932 Sint-Stevens-Woluwe. Voor meer inlichtingen belt u naar 02/716 54 07 of 02/716 54 41.

MULTI CHOICE is exclusief verdeler van

Arbeid maakt vrij

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) zoekt ter ondersteuning van de werking van haar studentenblad Veto gedurende het volgende academiejaar één halfjaarlijkse kracht (19,5 uur per week). Van de halfjaarlijkse kracht wordt verwacht dat hij/zij de werking van het blad praktische en inhoudelijke steun verstrekt om op haar werkingsterrein tot een doordacht beleid te komen. Hij/zij moet dit beleid met kennis van zaken kunnen uitvoeren. De halfjaarlijkse kracht zal werken met een bedieningscontract van bepaalde duur.

Van de kandidaat wordt in de eerste plaats vereist dat hij/zij op de hoogte is van het maken van het blad, zowel technisch als inhoudelijk.

Zijn/haar taak bestaat vooral uit administratie, het bijhouden van de briefwisseling, het meewerken aan de reclameverwerking, het bijhouden van het archief en het verzorgen van de permanente. Daarnaast begeleidt hij/zij de redactie, spoort aktualiteiten op en legt contacten tussen medewerkers, redakteurs en leden van de verschillende raden. Als bindschakel tussen alle geledingen van de redactie zorgt hij/zij ervoor dat er wekelijks een kwalitatief hoogstaand blad onder de Leuvense studenten verspreid wordt.

Het contract loopt af op 31 juli 1996. Kandidaturen moeten binnen zijn voor vrijdag 31 maart om 15.00 u. De kandidaat moet zich op de redactievergadering komen voorstellen waarvoor hij/zij zal worden uitgenodigd.

Schriftelijke sollicitaties, met cv, motivering en vermelding van de speciale kwaliteiten die voor het blad nuttig kunnen zijn, moeten ingezonden of binnengebracht worden op het redaktiesekretariaat van Veto, bij Peter Van Rompaey, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Informeren kan je nog de hele week op het bovenstaande adres of op het nummer 22.44.38.

Het Leuvense muziekwereldje Nog veel kinderziektes

Ivan's land, The Organic Fruit Band en Les Cicatrices zijn drie namen die je dikwijls op half overplakte affiches kunt lezen. Veto ging op zoek naar de mannen en vrouwen achter de namen, welke muziek ze maken en waarom ze nog altijd niet wereldberoemd zijn.

Ivan's Land ontstond in '92 toen het vroegere Stormdaisy besloot onder een andere naam verder te gaan na het overlijden van haar zeer getalenteerde frontman Günter Van Passel. Stormdaisy was een groep die op het eind van de jaren tachtig furore maakte als onderdeel van de Leuvense scene, waarin ook groepen zoals bijvoorbeeld The Same zaten en die alle gelijkaardige muziek brachten. Koen Renders, zanger van Ivan's land, vindt dat wat er nu in de stad gebeurt veel diverser is.

Koen Renders: «We hebben dezelfde invloeden en hebben dezelfde voorbeelden, zij luisteren ook veel naar Bob Dylan en Neil Young en je zou kunnen zeggen dat we allemaal een soort van singersonwriters zijn. Doordat hebben we dezelfde ideeën over muziek, maar wij werken die op een totaal eigen manier uit. Wij hebben heel goede contacten met Les Cicatrices en ik apprecieer wat ze doen heel erg. Maar zo zie ik het niet. Heel waarschijnlijk beïnvloeden wij elkaar wel maar dat merk ik zelf niet.»

Termijn

«Hier in Leuven zijn er niet veel groepjes zoals Soapstone en Ashbury Faith die meer funky dingen brengen, op Coloured Screentest en Organic Fruit Band na natuurlijk. Wij brengen meer rock en pop. Hoewel popmuziek misschien een te negatieve bijklank heeft en je daarbij direct aan commerciële dingen denkt. Dat is het in ons geval duidelijk niet.»

«In Gent is de situatie anders. Als je een avondje wilt 'grooven' dan kun je bij wijze van spreken Gent opbellen en daar een aantal groepen bestellen als Soapstone en dergelijke. Op ons plakken ze dikwijls het singersonwriterslabel, en misschien kun je in dat vakje wel een aantal Leuvense muzikanten onderbrengen. Maar uiteindelijk vind ik het veel te beperkend om genres of bands vast te pinnen op een bepaalde plaats. Toen onze cd pas uit was, werd ons dikwijls de vraag gesteld wat er in Leuven nog allemaal te vinden was aan gelijkaardige groepjes. Maar eigenlijk valt er geen

lijn te trekken in wat er allemaal in Leuven te beleven valt op muziekgebied. Als er bijvoorbeeld vier Ivan's Lands zouden bestaan, dan zou het voor ons wel een stuk gemakkelijker zijn. Dan zou de pers daar een leuk verhaalje rond kunnen verzinnen.»

Veto: Ivan's land is een van de weinige Leuvense groepjes die een platencontract in de wacht heeft kunnen slepen?

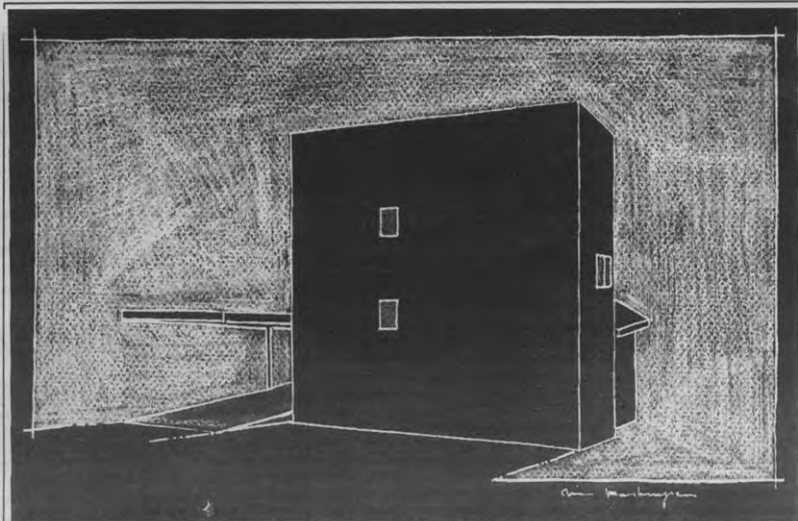
Renders: «Ja, al is het onder weinig gunstige voorwaarden. Wij hebben een contract om drie cd's op te nemen maar de platenfirma heeft een termijn van anderhalf jaar om te beslissen of we een nieuwe mogen maken. Intussen mogen wij natuurlijk geen opnames maken bij andere firma's. Zij blijven dus volledig over ons lot beslissen.»

Hinderlijk

Veto: Hoe is er op jullie cd gereageerd?

Renders: «Die is bijna door iedereen besproken en ik mag wel zeggen dat veel mensen er positief tegenover stonden. Ook op de radio zijn onze singles veel gedraaid. Aan de andere kant is men er ook niet massaal opgesprongen, het komt allemaal geleidelijk aan. Ik denk dat dit komt omdat we niet echt aansluiten bij wat tegenwoordig als mediageniek gezien wordt. We zijn niet in dezelfde zin alternatief als bijvoorbeeld dEUS. Misschien is Humo daar wel een reden voor. Als je hen niet echt aanstaat, wordt het een stuk moeilijker. Humo heeft zo echt een drietal groepjes waar ze achter staan. Je kunt zelfs gaan voorspellen wat ze goed zullen vinden. Ik begrijp het niet zo goed want aan de ene kant is onze cd wel besproken in het blad en ze vonden hem goed. Maar we zijn er aan de andere kant nooit in geslaagd om ons door Humo te laten interviewen. Spijtig, want ik vind dat ze heel subjectief zijn in die dingen.»

«Dat wil niet zeggen dat ik dEUS slecht vind, ze hebben inderdaad de beste plaat op dit moment en ik vind Evil Superstars ook heel erg neig. Op dit moment is er nu eenmaal een hype rond die mensen. Daar kunnen die

Daar zijn de Kasteelfeesten weer. De archi's nemen dit jaar geen genoegen met zomaar een weekje fuiven en zuipen. In hun thuishonk Arenberg zetten zij van 10 tot 18 maart een heuse architectuurtentoonstelling op. Of er hottentottentent te zien zullen zijn, is niet zeker, maar het staat wel vast dat alle geëksposeerde ontwerpen aan een ambitieuze maar wat oververmoeide studentenhand ontsproten zijn. Wat meer is, niet alleen de ontwerpen zijn 'strictly student', ook de jury die de expo samenstelde bestaat volledig uit studenten. En daarbij werd ook over het kasteelmurkje gekeken naar andere architectuurscholen. De tentoongestelde ontwerpen zijn voornamelijk een selectie uit de opdrachten die de archi tijdens zijn opleiding te verwerken kreeg. Wie wil weten hoe lintbebouwend Vlaanderen er morgen zal uitzien, fietst nu richting Kasteel Arenberg. Nog te bekijken tot 18 maart.

(foto Katrin Vandenbosch)

(be)

groepen natuurlijk zelf niks aan doen. Ik sprak vorige week met de zanger van Soulwax en hij zei dat hij dat soms wel hinderlijk vindt. Maar ik zou het toch ook wat leuker vinden als ze wat meer lawaai zouden maken over de muziek die Ivan's land maakt.»

Les Cicatrices hangen al vijf jaar rond in het Leuvense en speelden zijn vorig jaar een plaats in de halve finale van de Rock Rally. Dit jaar worden ze het wereldvermaarde Spinrockconcours in Mol en werden ze geselecteerd om een nummer op te nemen voor de Debuutrock-cd. Die schijf is naar eigen zeggen niet meer dan een promotieplaat voor het festival en de opnamestudio.

Beter

De huidige bezetting waarin drie gitaren zitten, is nog heel erg bepaald voor hun klank. Ze klinken als een goede schoolband met daardoor flarden Grant Lee Buffalo. Een beetje voorspelbaar misschien, maar stevig genoeg om op een podium genoeg overtuigingskracht uit te stralen.

Veto: Hoe kom je erop om met drie gitaristen te werken?

Tom Van de Goor (zang, leadgitaar): «Dat is zo gegroeid, wij waren met vier goede vrienden die muziek wilden maken en geen van ons kon iets anders dan gitaar spelen. De slechtste van ons heeft dan maar een basgitaar gekocht en met drie gitaristen verder gaan leek ons nog net geloofwaardig genoeg. Het klassieke verhaal met andere woorden.»

Veto: Hebben jullie als relatief onbekende groep wel kansen om op te treden?
Niko Westelincx (drums): «Nee, we

hebben veel te weinig optredens. We doen wel veel mee aan wedstrijden en ik mag wel zeggen dat we daar behoorlijke resultaten behalen. Zoets is natuurlijk wel goed voor onze reputatie, maar het kon nooit de bedoeling zijn om een wedstrijdband te worden. Echte optredens zijn natuurlijk veel leuker en die zijn ook veel belangrijker voor ons.»

Van de Goor: «Het probleem is dat er heel veel jonge groepen zijn en dat we nu ook weer niet zo fantastisch zijn. Maar we worden beter, dat komt wel. Ook hebben we nog niet echt een welbepaalde sound en dat is natuurlijk slecht voor onze herkenbaarheid.»

The Organic Fruit Band is een amalgaam van twaalf mensen die vrolijke dansbare funkmuziek maken. Frontman Pieter Van Hees en zijn broer Joost die de bas speelt, komen op de repetities met een baslijn of vage songstructuur aan die dan vervolgens wordt door de blazerssectie, toetsen, backing vocals en een scratcher.

Gewoon

Peter Van Hees: «Wij willen laten zien dat goede dansmuziek niet noodzakelijk beperkt moet blijven tot house en techno. We doen dat door een mengeling te maken van alle mogelijke dansmuziek als calypso, raggamuffin, acid jazz, noem maar op. Door het combineren van verschillende ritmes kom je soms op een nieuw ritme uit. Zo heb ik onlangs gemerkt dat we een merengue-ritme gebruikten terwijl ik die muziek voorheen nauwelijks kende. Dat wil niet zeggen dat wij een soort van wereldmuziek brengen. Wij beperken ons niet tot één genre, maar mixen de invloeden van twaalf men-

sen in één song. The Wizards of Ooze doen vergelijkbare dingen als wij maar zij beperken zich veel meer en blijven bij de acid jazz.»

Hippie

Veto: Hoe zit het met de opnames van jullie mini-cd?

Van Hees: «Wij hadden plannen om een mini-cd uit te brengen. Vier nummers zijn daarvoor op band gezet maar door geldgebrek kunnen we die niet op een deftige manier gemixt krijgen. We werkten soms met tweedertig sporen in de studio en dat duurt een tijdje vooraleer alles perfect samenklinkt. We zijn wel van plan om een soort demokassette te maken waarmee we misschien een platencontract vast kunnen krijgen. Daarvoor zoeken we eigenlijk ook een boekingskantoor of een manager, maar niemand van ons heeft zin of tijd om voor al die praktische zaken te zorgen. Doordat we met twaalf zijn is het regelen van de balans in de zaal ook nogal moeilijk. Door een slechte afstelling gaan heel wat subtiliteiten verloren en dat kan een nummer soms volledig verknopen.»

«Voor de rest willen we gewoon dat de mensen gelukkig zijn. Dat klinkt misschien nogal hippie, maar ik zou willen dat iedereen blij wordt na het horen van onze muziek.»

Koert Declercq

Jazz

Wat is jazz? Dat is de vraag die Fernand Tanghe probeert te beantwoorden in de cursus 'jazzmuziek: wezen en ontwikkeling'. In zes lezingen behandelt Tanghe achtereenvolgens de improvisatie en de behandeling van klank, ritmiek, Ragtime, New Orleans- en Chicago-jazz, het swing-tijdperk en de big bands, de bebop en de cool jazz. In een laatste lezing worden de verschillende stijltendenzen sinds de jaren zestig behandeld. Hierbij zullen onder andere de free jazz, de fusion en de neobop de revue passeren.

Wie bij het horen van deze termen iets hard voelt worden, heeft aan de hele lessenreeks geen boodschap. Wie die fantastische ervaring echter ook wel eens zelf zou willen meemaken, spoedt zich beter naar cd-zaak Campus waar een inschrijvingsformulier op u ligt te wachten. De inschrijvingsprijs voor de volledige lezingenreeks bedraagt 1.500 frank per persoon. Inbegrepen in de prijs zijn een cd van het Blue Note-label met 'klassieke' opnamen van de jazzgroten en het boek van Fernand Tanghe, 'All that Jazz! Van worksong tot post-bop'. De voordrachten vinden plaats op 20 en 28 maart, 18 en 25 april en 2 en 9 mei in MSI 03.18, telkens om 20 u.

Veto, jaargang 21 nr. 24 dd. 13 maart 9

advertentie

Uw Apple Partner

EasyWare nv Vaart 31 3000 Leuven
Tel 016/23 10 20 Fax 016/29 41 24
Open elke dag van 9u tot 19u en zaterdag van 10u tot 18u

- Een boterkoek? Een krant?
Een telefoontje? Een taxi?
Geen probleem, ik heb
altijd pasmunt op zak.

Proton. De kaart voor kleine uitgaven.

Vraag ze in uw bankagentschap
in Leuven, Heverlee, Kessel-Lo of Wavre.

© 1998 Proton

Drie muziekensembles van de KU Leuven op het podium

De wraak van de dirigent

Het Uso, het Uho, en het Luk: het zijn stuk voor stuk afkortingen die, anders dan op het eerste gezicht lijkt, niks te maken hebben met buitenaardse ruimtetuigen en vreemde marsmannetjes. Hoewel, de bekendheid van het Universitair Symfonisch Orkest, het Universitair Harmonie-orkest en het Leuven Universitair Koor laat bij het gros van het studentenpubliek te wensen over. Jammer, want deze drie ensembles mogen best gehoord en gezien worden. Waar u de komende weken dan ook de kans toe krijgt tijdens de naar jaarlijkse traditie ingerichte aulakonserten.

De drie muziekensembles van de KU Leuven kennen elk hun eigen geschiedenis. Het symfonieorkest, het oudste broertje, is opgericht in 1962 op initiatief van wijlen rektor Pieter De Somer en een groep professoren. "Om een aan de universiteit levende muziekkultuur concrete gestalte te geven", heette dat toen. Dat bleek een juiste beslissing, want kandidaat-leden had het Uso nooit tekort. Op dit ogenblik bestaat het orkest uit vijftientig leden. Deze amateurmuzikanten zijn voor het grootste deel studenten, oud-studenten en assistenten van de universiteit.

In het drie-enderdertigjarige bestaan van het orkest zijn meerdere dirigenten de revue gepasseerd. De bekendste uit het rijtje is wel Louis Weemaels, stichtend lid van Jeugd en Muziek en eredirekteur van het Leuvense muziekconservatorium. Sinds enkele jaren staat het Uso onder leiding van Piet Swerts. Ook deze man is geen onbekende in de muziekwereld. Hij is momenteel hoogleraar piano, compositie en analyse aan het Lemmensinstituut hier in Leuven, waar hij ook gestudeerd heeft. Zijn naambekendheid heeft hij echter grotendeels te danken aan zijn composities 'Rot-

tions' en 'Zodiac'. Deze werken werden allebei geselecteerd als plichtwerk voor de Koningin-Elisabethwedstrijd.

Levenslicht

Het Universitair Harmonie-orkest zag pas vele jaren na het symfonisch orkest het levenslicht. Dat gebeurde in 1979, opnieuw op initiatief van rektor Pieter De Somer. Ook Louis Weemaels, u reeds bekend als voormalig dirigent van het Uso, was als allereerste orkestleider van de partij. Jan Segers, de huidige dirigent van de groep, is daarnaast ook komponist. Enkele opvallende parallellen met het symfonische broertje dus, maar toch gaat de vergelijking verder niet op. Het wezenlijkste verschil zit hem natuurlijk in de bezetting. In een symfonie-orkest vind je strijkers en andere snaarinstrumenten, houtblazers, koperblazers en slagwerk. Een harmonie-orkest daarentegen bestaat enkel uit blazers en slagwerk. De belangstelling van dirigent Segers gaat dan ook als komponist veeleer uit naar de blaasmuziek. Hij kreeg, net zoals Swerts overigens, verschillende pri-

zen voor zijn werken.

Het derde ensemble van de KU Leuven is het Luk, het Leuven Universitair Koor. Hun eerste stapjes in de Leuvense muziekwereld dateren van 1969. Ditmaal geen Pieter De Somer in de buurt, want zowel de oprichting als de directie en het bestuur liggen in handen van studenten. Tot dit academiëjaar echter. De vorige dirigent, Han Koole, nam namelijk op een onverwacht laat moment in het jaar ontslag, wat verkiezingen onmogelijk maakte. Daarom zijn twee oud-orkestleiders aangesproken om het koor dit jaar in goede muzikale banen te leiden. Peter Dejans nam het Kerstconcert voor zijn rekening terwijl zijn broer Johan instaat voor het aulakonsert over enkele weken. De uitvoerders zelf zijn stuk voor stuk studenten. Wie afstudeert wordt vriendelijk maar beslist aan de deur gezet.

Straf

De strikte regel die in het koor gehanteerd wordt, geldt dus niet voor het Uso en het Uho. "De leden van het symfonisch orkest zijn oorspronkelijk allemaal studenten, maar als die afgestudeerd zijn, blijven er altijd wel enkelen een paar jaar hangen. Tot ze trouwen of zo, je kent dat wel. Het hangt eigenlijk af van jaar tot jaar", aldus Jan De Vilder, pas afgestudeerd aan de fakulteit Economie en voorzitter van het Uso. In het Harmonie-orkest is de drang om te blijven spelen bijna nog groter. De leden zijn studenten, of academisch en technisch

personeel, maar het merendeel van het orkest is oudstudeert. De leeftijds-groep tussen 25 en 35 jaar is er dan ook het grootst, maar leden van vijftig jaar vormen er evenmin een uitzondering.

Bas

Deze verschillen in benadering kennen natuurlijk verschillende redenen. Zo moet een orkest elk jaar voor alle mogelijke instrumenten goede spelers zijn te vinden. Er zijn veel meer verschillende plaatsen op te vullen dan bijvoorbeeld in het koor. Daar zijn er slechts vier stemmen, sopranen, alt, tenoren en bassen. "Op de audities komen er elk jaar een honderdtal kandidaten opdagen, waarvan er slechts dertig tot vijftig weerhouden worden. Dat hangt dan weer af van het aantal plaatsen dat vrijkomt. Dat het nivo dat tijdens die selecties bereikt moet worden steeds hoger wordt, is hier ook een gevolg van", zegt Peter, lid van het koor en geneeskunde-student.

Ook het symfonisch orkest organiseert een selectie. Dit staat in tegenstelling tot het Harmonie-orkest. Peter, lid van het Uho en assistent aan het departement Bouwkunde, ziet het als volgt: "Wij zijn op zich niet voor presselecties. Volgens ons genereert dat een soort drempel. Wie blijft komen naar de repetities is zeker en vast gemotiveerd." Op onze vraag of dit het nivo van het orkest niet naar beneden haalt, antwoordt Peter ontken-nend. "Dat valt wel mee. We moeten natuurlijk elk jaar starten op een relatief laag nivo, maar dat stijgt naarmate het seizoen vordert. Vrij vlug zelfs." Het moet wel gezegd dat het Uho minder leden telt dan de andere ensembles. Het aantal spelers varieert van 45 tot 55 man.

Dom

De sfeer in het Uho is volgens Peter dan ook zeer goed. "Vrijwel iedereen kent iedereen, we repeteren bijna altijd samen. We streven naar een kontinu bestuur, zodat er meestal geen studenten in dat bestuur zitten, maar toch is elke muzikant op zijn manier spontaan bezig met het orkest." Ook het koor vormt naar eigen zeggen een "hechte groep". Volgens Peter van het Luk is het "wel moeilijk voor nieuwkomelingen om zich in te passen, maar na de koorreis in juli gaat dat meteen al een stuk beter." Zowel het Uso als het Luk gaan elk jaar op reis naar het buitenland. Het symfonisch orkest ging dit jaar bijvoorbeeld naar Salzburg. Naast een uitgelezen kans voor het geven van enkele konserten is zo'n reis ook een sfeermaker en een bron van anekdotes. Gerlinde, violiste en studente geologie, vertelt: "Om reclame te maken voor ons konsert van die avond, zijn we met het hele orkest in openlucht voor de Dom van Salzburg gaan spelen. Met succes, want 's avonds zat de zaal vol." Ook bij de andere twee ensembles zijn er grappige verhalen te vertellen. Een koor dat tijdens een uitvoering massaal tegen de grond gaat, zonder medeweten van de dirigent natuurlijk, of een Harmonie-orkest dat op het teken van de orkestleider eens niet begint te spelen, zijn maar enkele van de vele gags. "Wat soms de wraak van de dirigent tot gevolg heeft. Zo slaat hij bij moeilijkere stukken plotseling veel sneller de maat, zodat iedereen zijn uiterste best moet doen om te kunnen volgen. Ambiance verzekerd." U bent gewaarschuwd.

Kristien Michiels

Dinsdag 14 en woensdag 15 maart speelt het Uso in aula Pieter De Somer, om 20.15 u. Kaarten kosten 200/300 frank en zijn te koop bij Informatie en Onthaal op de Oude Markt (32.41.40). Er wordt werk opgevoerd van Borodin, Sjostakovitsj, Mahler en Rodrigo. De week erop is het de beurt aan het Luk, in PDS op donderdag 23 maart. Kaarten kosten 150/200 en zijn te koop op de dienst Informatie en Onthaal, of op het secretariaat van het koor, tussen 19 u en 20 u (23.47.11). Zij brengen een zwaar, religieus werk voor de pauze en profaanere melodieën erna. Op 30 maart is dan het Uho van de partij in PDS. Kaarten kosten 150/175 frank en zijn te verkrijgen bij Peter Vercryse (32.16.68 of 25.09.52) of bij Informatie en Onthaal. Het Uho zal werk brengen van Haderman, Rimsky-Korsakov, Kalninsch, Bellini en Segers.

MILIEUVRIENDELIJK ALTERNATIEF ?

Hoelang kunnen wij nog zonder blikken of blozen vandaag de samenleving van morgen vervuilen ? Over alle politieke, sociale, economische grenzen heen, groeit het besef dat het zo niet meer verder kan. Ook Acco is zich daar als academisch coöperatief van bewust. Acco en de Milieuraad van de Leuvense studenten hebben nu de handen in elkaar geslagen : samen zullen ze milieuvriendelijke studie-artikelen promoten. En meteen het kaf van het koren scheiden. Want ook in het zogenaamde milieuvriendelijke aanbod is niet alles goud wat blinkt. In de rekken van de Acco-winkel krijgen al deze produkten een herkenbaar eco-label, tevens een waarborg van de Milieuraad dat het artikel effectief milieuvriendelijk is.

WINKELN MET GROENSTE VOLDOENING.

PAPIERHANDEL

Besteladres: ACCO-papierhandel,
Triensestraat 134, 3000 Leuven
Tel.: 016/29.11.00 • Fax: 016/20.73.89

advertentie

• Mieke Muis, ik zou het toch bijeel houden hoor, zo'n rooie voor de raam trekt nl de aandacht. Stanny.

• Alle torpedojagers van X worden verzocht om zich te begeven naar Pol & Soc om daar 't Vlot te kelderen.

• The Sound of Syncopated Ecstasy: the home-sick skies, the priceless swords (ca 1805), erie canal, the lockets filled with dirt. Rite P.: 9361 Cole Dr, Stockton, Ca 95212.

• Ik weet wie jij bent, jij niet wie ik ben. Maar twee regeltes is toch wel eerg weinig Stanny.

• Omdat wij verwachten dat u niet reageert zoals de 28 • Antwerpenaren die op 8 oktober op een lolploeg stemden, stem ploeg 't Vlot.

• Maandag 20 maart komt opnieuw de rechtszaak voor die de Blokker Verreycken ingespannen heeft tegen een anti-fascistische ploeg. Afspraak om 8.45 u op het Fochplein. Voorig jaar stond er een waterkanon.

• Leen is een mooi meisje.

• Heeft er nog niemand paperclips? Mijn paper raakt maar niet af.

• Lang leve het kreatief vlagwapperen.

• Tiny lawnmower to mow me down.

• Mieke Muis, gelieve 's nachts niet met uw speelgoed op de vloer te bonken Quippie.

• Suzanne, het is wel al even geleden, maar toch wil ik je bedanken omdat je op mijn kot-fuif was.

• Toim gaus sau slaw when you're having fon (sick).

• Elke, veesukses met je scriptietje. Hugo C van Astene.

• Ik weet wie de vreemde brieven naar Vierleer stuurt. Ik zag het toch niet. Misschien weet ze het ondertussen zelf al, maar ik wist het al van vorige week.

• Tom en zijn titel van zijn tesis staan onder stress. Zou dat iets met computers te maken kunnen hebben?

• Groothijg van Iedenvees, verwatering op kaas en vuurstop.

• Don Juan, waar blijft dat blond geval? Quippie.

• Voor de gezinnetjes Absillis en Drijbooms: bel eens naar Yvan op 27.03.81 (werk) of 23.02.22 (koi)

• Zondag 19 maart, nationale manifestatie voor gelijke rechten tussen Belgen en migranten. Objectief zet door en bedankt al haar medewerkers voor het miljoen handtekeningen.

• Wie geeft er mij een antwoord? Zou het kunnen dat Werchter met REM al uitverkocht is? Een hoopeloze muzikram.

• Tante Veto zegt: ach, liefste hoopeloze muzikram, REM komt toch niet (wegens de bloedsue van een roadie).

• Stannie, zedde zekerste da-Marío alle foto's mee hét? Quippie.

• Waltetje, puik werk geleverd voor Velo. Proficiat.

• Mieke Muis, past gij ook maar op voor de kotbazin. Quippie.

• Aan alle kleine roodharige bijbelse figuren: de volgende keer blijven wij niet hoofs, en zeker niet wachten. Tfi.

• Kristien (pseudoniem Chlo) is verliefd op iemand. Ben jij skileraar? Dan ben jij de gelukke. Grijp dus je kans en profiteer ervan.

• Gezocht: gastgezinnen voor de herberg van buitenlands volksdansenorpen uit Duitsland, Ierland, Portugal en Zweden tijdens het paasweekend. Info: 26.00.51. (Erwin) of 22.45.43. (Katty).

• Don Juan, thanks for saving my life. Maar misschien had het wel zo moeten zijn. Stanny.

• Floris • Chlo. Waag je kans. Zegt dit je iets: Universum-skit-rotsjes-Tignes 20/01. Dan ben jij het.

• Mieke Muis, al ooit gehoord van de happy monday(s)? Wat was 27/2 dan voorjou? Stanny.

• DJ K en DJ A van Radio Central Antwerpen op woensdag 22 maart in Rumba & Co.

• Klein kartonnetje room, 250 g.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

DIGISTORE
Weggevoerdenstraat 155
3012 Leuven
Tel: 44 36 43 Fax: 58 07 01
Verwerking van gegevens.
Thesis, databestanden, e.a.
Wij kunnen uw thesis ook op CD-ROM zetten.
Prof. opmaak en print.

Horizontaal — 1 Houten vat — Geluid 2 Hoenderachtige 3 Lengtemaat — Knaagdier — Familied 4 Verzet — Landengte 5 Chinees gewicht — Drogoven 6 Dierenverblijf — Koolzuurhoudende limonade 7 Persoon die de diepte meet — Boom 8 Lengtemaat — Hoofd van een moskee — Voorzetel 9 Rondwaren 10 Oost-Vlaamse gemeente — Deel van een wiel.
Verticaal — 1 Albinovorm van de bunzing — Wapen 2 Gering 3 Politieke partij — Havenonderdeel — Tin 4 Gedwee — Meetkundige figuur 5 Ruiker — Loopvoegel 6 Javaans wapen — Brij 7 Zangvoel — Onbep. vzw. 8 Spil — Jong meisje — Voorzetel 9 Schietwapen 10 Grof penseel — Familied.

Door Filip De Keukeleere

JO MEUWISSEN
bvba
Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal voor optredens, kotfuiven, TD's, cantussen en revues.
DISCOBAR
GROOT SCHERM TV
CAMERA
016/201.301 (adv) (adv)

• Yvan R, dat ge verhalen steelt ok. Maar as ge mensen kwast dan ist dringend tijd da ge 't abort. Penus.

• Kontakteer ons voor al uw tiepwerk (N-F-E-D): einderwerken, kursussen, verslagen, brieven, cv, enz. Tegen 50 frank per bladzijde. 013/32.23.82 (na 17.00 u) • Don Juan, pas op voor de kotbazin op donderdag als ge nie alleen zo lighin. Quippie.

• Vke is gelukkig ge worden.

• Stanny, dat Frankenstein beindrukt, okee, maar dat je daarom dat pak Princekoeken eet is wel nogal onbegrijpelijk (voes mij in ieder geval). Mieke Muis.

• Madamek, parkeer uw karreke eens aan die kant daar. Ziet ge niet dat ge de jongen

LECO COPY
Tiensestraat 118
3000 Leuven
tel.: 016 - 23.70.30
fax: 016 - 23.34.31

Het "groene" copy-center van Leuven. Gerecycleerd en 100% chloorvrij papier Theelassen - Kursussen - Folders Formaat A5 tot A2 ALLE inbindingen, Plaatfliceren tot A3 Snel - verzorgd - volledig afgewerkt

CANON Kleurkopie 50 Fr., en minder van 9 u. tot 22 u. doortopend. zat. 10 u. tot 17 u. (adv) (adv)

nervus maakt. Allez circulez. (toneel 1-2 april '95)

• Kontakteer ons voor al uw tiepwerk (N-F-E-D): einderwerken, kursussen, verslagen, brieven, cv, enz. Tegen 50 frank per bladzijde. 013/32.23.82 (na 17.00 u)

• De 'Big Man' van Alma zag er wel sexy uit met dat pastroonke en dat pinguinpakje dat twee maten te groot was. Maar ja, ook hij doet aan recyclage.

Vorig nummer

1	D	U	E	L	S	T	A	N	G
2	E	S	A	M	P	A	N	R	
3	E	K	P	O	E	L	B	Y	
4	L	A	K	E	K	E	R	E	N
5	M	U	N	T	N	E	U	S	
6	P	E	S	O	S	T	E	G	
7	L	E	T	T	E	N	P	E	N
8	A	L	O	V	E	N	L	O	
9	I	T	I	E	L	E	N	R	
10	D	E	E	R	N	K	A	A	M

AGENDA & VALVAS

DOOR VESUVIUS KOEVOET
alle gegevens voor agenda en valvas moeten ten laatste vrijdag voor verschijning om 18.00 u op het redaktieadres bezorgd worden. Vermeld duidelijk alle informatie (datum, uur, plaats en prijs).

MAANDAG
20.00 u **FILM** 'J'ai pas Sommeil', Claire Denis uit 1994, in het kader van het Salonfilmproject en de 'Natural Born Killers'-workshop, zie ook artikel p. 5, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.00 u **LEZING** Voordracht over 'Medicijnen: een mogelijke schakel in het genezingsproces', gegeven door dr. Reinilde Vandorp, in Dialoog, Blijde Inkomstraat 109, toeg. 200.

20.30 u **TEATER** 'De nacht vlak voor de bossen', Dito 'Dito, teatermonoloog door Willy Thomas en Les Vils Scelerats, binnen het Salonfilmproject. Zie ook artikel p. 4, in Vlamingenstr 83, org. Stuc.

20.30 u **DEBAT** 'Doet "zot zijn" echt niet zeer?' Zin en onzin van de hedendaagse psychiatrie, kollokatie, internering, voorlopige bewindsvoering. Met Jan Kuyper (Ombudscentrum Kijstot), Jan Boeykens (werkgroep Morckhoven), Steven de Batselier, vertegenwoordiger Similes en Jo Koen Timmerman, advocaat, uiteenlopend: psychiaters, org. Los Buenos.

21.15 u **FILM** 'De liefde van een blonde', Milos Forman (1968), in Vlaams Filmuseum en -Archief, toeg. 100, org. KC Leuven.

22.30 u **FILM** 'J'ai pas Sommeil', (1994) van Claire Denis: een sferbeeld van grootstad Parijs, waar culturen worden vermengd en oude dames gemarshaleld, zie ook artikel p. 5, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.15 u **KONSERT** Het Universitair Symfonisch Orkest speelt ten dans ol Piet Swerts, werk van Borodin, Mahler, Rodrigo, Sjostakovitsj, zie artikel p. 10, in Aula Pieter de Somer.

20.30 u **INFO-AVOND** ter gelegenheid van 15de verjaardag van Leuvense Wetenschapswinkel, met Chocotoffs, in Groot Auditorium Arenberginstituut.

21.00 u **DEBAT** Eerste Interaktief Milieudebat met o.a. Norbert De Batselier (minister van Leefmilieu), Luc Barbé (Agaleve), Lierco Pierco (VLD), Michel Vandenberghe (Gaia), in Alma 2, org. Milieuraad.

22.00 u **FILM** 'Meet the Feebles', terecht poppenfilm/cultklassieker van Peter Jackson, de regisseur van 'Braindead' en 'Bad Taste', maar deze is veel leuker (en hipper dan alles wat het Stuc de laatste tien jaar voortdooft heeft), met neukende en spuitende Muppets, in MSI 00.28, toeg. gratis.

de bespeling, met zicht op Leuven, is mogelijk., in Tuin Fakulteit Letteren, toeg. gratis/50.

18.00 u **De beiaardier** speelt filmmuziek, naar aanleiding van honderd jaar film. Werk van onder meer H. Mancini en N. Rota, E. Morricone. Torenbzoek tijdens de bespeling, met zicht op Leuven, is mogelijk, luisterplaats: tuin fakulteit Letteren, toeg. gratis/50.

DINSDAG
8.30 u **BEZOEK** Bezoek aan kabinet Dehaene om een miljoen handtekeningen van Objectief af te geven, vertrek Kapucijnenvoer 139, org. Objectief.

18.00 u **KONSERT** De beiaardier speelt filmmuziek, naar aanleiding van honderd jaar film. Werk van onder meer H. Mancini en N. Rota, E. Morricone. Torenbzoek tijdens de bespeling, met zicht op Leuven, is mogelijk, luisterplaats: tuin fakulteit Letteren, toeg. gratis/50.

20.00 u **OPTREDEN** 'Revue' door de Nieuwe Snaar, in Stadschouwburg, org. KC Leuven.

20.00 u **LEZING** Avond met Marc Spruyt over zijn boek 'Grove Borstels', waarin hij het Vlaams-Blokprogramma ontleeft, in MSI 02.18, toeg. gratis, org. Jongsozialisten Leuven.

20.00 u **OPTREDEN** Produktie afdeling woord van het Lemmensinstituut voorbereid door Mieke Verdin, in Konsertzaal Lemmensinstituut

20.15 u **KONSERT** Het Universitair Symfonisch Orkest speelt ten dans ol Piet Swerts, werk van Borodin, Mahler, Rodrigo, Sjostakovitsj, zie artikel p. 10, in Aula Pieter de Somer.

20.30 u **VORMING** Info-avond 'Artsen Zonder Grenzen: een evaluatie, heden en toekomst', met dr. Reginald Moreels, jury en oud-voorzitter van AZG, in Huize Karibu, F. Lintsstraat 150, org. Wittre Paters.

DONDERDAG
20.00 u **TEATER** 'De Man van La Mancha' door Ballet van Vlaanderen, in Stadschouwburg, toeg. 850/750/600/400/250, org. KC Leuven.

20.00 u **KONSERT** Koor: Lemmensinstituut olv Kurt Bikkenbergs: Klarinetten-ensemble ol Greet Severens, Ensembles Kamermuziek, in Konsertzaal Lemmensinstituut

20.30 u **VIDEO** Eutanasie: 'Minder dood dan de anderen' door Frans Buysens met inleiding en nabespreking, org. Los Buenos.

20.30 u **KONSERT** De koren van de Stedelijk Conservatoria van Mechelen en Leuven brengen het Stabat Mater en een vioolconcerto van Pergolesi, en drie vokale werken van Vivaldi. Dit onder de leiding van dirigent Herman Engels, en begeleid door het kamerorkest August De Boeck. Soli door Sylvia Haijen (soprano), Nadia Loenders (alto) en Florent van de Vondel (violet), in Begijnhofkerk, toeg. 150, org. Vriendenkring van het Stedelijk Conservatorium.

ZATERDAG
20.00 u **TEATER** 'De Man van La Mancha' door Ballet van Vlaanderen, in Stadschouwburg, org. KC Leuven.

ZONDAG
13.15 u **BETOGING** Objectief betoegt voor gelijke rechten voor migranten en Belgen, bus aan station van Leuven om 13.15 u, vertrek betoging om 14.00 u aan het Brusselse Noordstation, org. Objectief.

15.00 u **TEATER** 'De baron in de bomen' door Blauw Vier: een twaalfjarige jongen bejkt de wereld vanuit de bomen, naar een gelijknamige roman van Italo Calvino, regie door Greet Visvers, vanaf acht jaar, in Auditorium Minepoot, toeg. 150/200, org. KC Leuven.

11.00 u **DEBAT** Praatkafe: 'De Keizer en de Architect' van Blauw Vier, in Auditorium Minepoot, org. KC Leuven.

22.00 u **PLAN** Sjarel, in Cité-bar, org. Sportraad.

WOENSDAG
13.00 u **KONSERT** Uur Cultuur: deze week een jazzkonsert, door het Amerikaans-Nederlandse kwintet van de Amerikaanse perkussionist en komponist Gerry Hemingway. Dat bestaat verder uit de trombonist Wolter Werbos, de cellist Ernst Reijsberger, de klarinetist Michael Moore en de basissit Mark Dresser, in MSI 03.18, toeg. gratis.

18.00 u **VORMING** Yoga, ecologie en geweldloosheid?, in hal Alma 2, toeg. gratis, org. Genoeq.

18.00 u **HAPPENING** Ekotopia, een multikulturele milieuhappening met cartootentoonstelling, recyclagekunst, vrij podium, milieustunt en tal van standjes, in Alma 2, toeg. gratis, org. Genoeq.

20.00 u **FILM** 'Roger and Me', kritische en sinische film over de gevolgen van de sluiting van een fabriek in de Amerikaanse stad Flint, in MSI 00.28, toeg. gratis.

20.00 u **KONSERT** Kijkjen Kwartet en Willem Vermandere spelen 'Haydn's zeven woorden', in Predikkerkerk, toeg. 650/450, org. KC Leuven.

20.00 u **KONSERT** Strauss en Co' door André Rieu, in Stadschouwburg, toeg. 800/700/600/400/250, org. KC Leuven.

VRJDAG
10.00 u **BLOEDAFNAME** Bloedseries, tot 15.00 u, in College De Valk.

18.00 u **De beiaardier** speelt een gevarieerd programma. Torenbzoek tijdens

MAANDAG
8.45 u **AKTIE** Uitspraak van de rechtzaak van Vlaams Blokker Verreycken tegen MLB, verzamelen op het Fochplein, org. MLB

20.30 u **DANS** 'Mountains Made of Barking' van Wim Van de Keybus, met muziek van Peter Vermeersch, in Stadschouwburg, toeg. 600/500/400/200/150, org. KC Leuven.

21.15 u **FILM** 'Auch Zerge haben klein angefangen' van Herzog uit 1970, in Filmuseum en -Archief, Vanderkleenstraat 30, toeg. 100, org. KC Leuven.

NFK
16/03 om 21.00 u: Fakbaravond, in kelder van vzw Pluto (voorheen Clockwork).

POLITIKA
14/3 om 19.00 u: Kringvergadering, boven 't kafee. 16/3 om 12.00 u: Lunchgesprek met Bert Ancliaux, in AV 01.12. 16/3 om 22.00 u: Agusta-fuif, in Lido.

PSYCHOLOGISCHE KRING
14/03 om 22.00 u: Optreden van Soapstone, gevolgd door verbroederings-fuif in samenwerking met Gent en Brussel.

ROMANIA
15/03 om 19.00 u: Romania voetbal, in Sportkot.

VTK
14/03 Video-avond 'Seks met paarden' + discussieavond, in Ralph's Bar.
15/03 Eindflap met gratis vaten, in Harlekijn. 16/03 Vier op een Ralph, in Waag. 16/03 om 12.00 u: Katleen kookt, in keuken blok 5.

EKONOMIKA
14/03 Voetbalwedstrijd: praesidium-proffen. 14/03 om 20.00 u: Bier aan 30 frank, in Dulci. 15/03 deadline voor het indienen kandidaturen van kandidaat-praesidium. 16/03 om 18.00 u: Afscheids-BV.

GERMANIA
13/03 om 20.00 u: Praesidiumvergadering, in perma. 14/03 om 20.00 u: Vergadering voor alle geïnteresseerden voor de praesidiumploeg van volgend jaar. 15/03 om 20.00 u: Germania tap. 16/03 om 20.00 u: Vertoning van een B-film, in MSI 03.18, toeg. gratis.

KLIO
18.00 u om 20.00 u: Klio's totaalpektakel 'Tango met de dood', in MSI 03.18, toeg. 100/130. 20/03 Klassieke avond, klassieke kledij gewenst, in Fakbar L.

KRINGRAAD
13/03 Grootste kringenfuif aller tijden, in Lido. 15/03 om 18.00 u: Receptie, in Pangaea. 16/03 om 14.45 u: Superbill in town: Bill Gates, in Sporthal De Nayer, toeg. gratis. 17/03 om 18.00 u: Feest-AV plus aperitiefje en maaltijd (300 frank) met daarna gezellig samenzijn (gratis), in Patapoef.

MEDICA
13/3 om 22.00 u: Happy hour, in Doc's Bar.

Malou Swinnen over mannen, vrouwen en maskers

“Mannen zijn zacht, maar ze vallen aan”

Tot 1 april is in de universiteitsbibliotheek een selectie vrouwenportretten van de Hasseltse fotografe Malou Swinnen te zien onder de titel 'Personae', 'maskers'. Het gaat om geëscendeerde, wat bevremdende portretten van jonge vrouwen, die op alle mogelijke manieren 'gemaskerd' zijn. Veto ging met de fotografe praten en kwam onder andere te weten dat ze van gruwelijke foto's houdt, maar dan enkel als ze "echt gruwelijk" zijn.

Fotografie is altijd een beetje het Assepoesje van de beeldende kunsten geweest. Want op een knopje drukken, dat kan toch iedereen? Zeker bij het brede publiek leeft dat idee nog altijd. Dat geldt des te meer voor België, waar tot voor enkele jaren van enig fotografiebeleid geen sprake was. Jammer, want aan klassiefotografieën mangelt het bij ons allesbehalve.

Gelukkig komt daar de laatste jaren wat verandering in. Op radio en televisie komt er wat meer aandacht voor fotografie. Fotografen als Carl De Keyser brengen het zelfs tot min of meer bekende Belg. We hebben een prachtig verbouwd Fotografiemuseum in Antwerpen en ook andere musea lassen al eens soms heel prestigieuze fototentoonstellingen in.

Leuven doet het op het gebied van fotografiepromotie erg goed. De stuwende kracht hier is vzw De Kunstbank. Deze organisatie is al enkele jaren bezig met de promotie van de moderne beeldende kunst in al haar facetten. Daarbinnen geven zij de fotografie een belangrijke plaats. Zo organiseerden zij de vorige jaren 'Blow up', een reeks fototentoonstellingen van jong Belgisch talent in kafee de Blauwe Schuit op de Vismarkt. Dat project loopt trouwens nog altijd en resulteerde onlangs in het fotoboek 'Lotgenoten' met eigenzinnige portretten van Jacques Sonck.

Nieuw is het project 'Gedaante-Wisseling', in samenwerking met Kulturele Studies, de KU Leuven en Uitgeverij P. De bedoeling is om tot het jaar 2000 in totaal vijf exposities te organiseren. In iedere tentoonstelling zal één kunstenaar en één tak van de beeldende kunst centraal staan. Dit jaar is dat de fotografie, met werk van Malou Swinnen. Tegelijkertijd verschijnt bij Uitgeverij P een fotoboek met dezelfde titel.

Veto: Over uw foto's wordt gezegd dat ze niet zozeer de psychologie van de geportretteerde weergeven, maar eigenlijk een soort archetypische aspecten van het vrouw-zijn uitlichten. Ziet u dat ook zo?
Malou Swinnen: -Ja, wat ik doe is vertellen over mijn visie op de vrouw via de beelden die ik maak. De modellen die ik kies zijn dan actrices die mijn alter-ego moeten verbeelden. Ik maak niet hun portret maar regisseer als het ware mijn zelfportret.

Veto: Vandaar uw keuze voor studiowerk?
Swinnen: -Ja. Er is ook de controle die je in de studio hebt. Ik hou ervan de dingen onder controle te hebben, en door deze manier van werken ben ik niet afhankelijk van weersomstandigheden en dergelijke. Ik ben de baas! (lacht)

-Mijn studio is trouwens erg klein waardoor ik heel dicht bij mijn model moet zitten. Daar hou ik van. Je kan op die manier een soort glazen stolp creëren. Alles wat daarbuiten gebeurt, wordt dan volstrekt onbelangrijk. Dat zorgt voor een bijzondere spanning die je dan ook in mijn foto's terugvindt.

Jukbeen

Veto: Kan een fotografisch portret überhaupt iets van de ziel van de geportretteerde blootleggen?
Swinnen: -Mij lijkt het een bijna onmogelijke taak. Ik ben ervan overtuigd dat je een ander nooit echt kan begrijpen. Zodra mensen met elkaar in contact treden, zetten ze een masker op. Vandaar ook de titel van de tentoonstelling: 'Personae', wat 'maskers' betekent.

Veto: Op welke basis kiest u uw 'actrices'?
Swinnen: -Ze moeten voor mij een bepaalde uitstraling hebben. Ze moeten beantwoorden aan een soort esthetisch ideaal dat ik mijzelf gesteld heb: een wat 'gebedhouwd' gezicht met hoge jukbeenderen en een mooie kaaklijn, en felle ogen.

Veto: Uw werk heeft een hele evolutie doorgemaakt. Er is een hele weg afgelegd tussen uw eerste zwart-witportretten, rechtioe-rechtaan foto's van vrouwen en deze reeks, waar u uw modellen combineert met allerlei attributen tot een wat teatral gehel. Gebeurd dat intuïtief? Of wilde u gewoon iets nieuw brengen?
Swinnen: -Ik zie het als een logische evolutie. Ik ben altijd gefascineerd geweest door het gelaat. In mijn fotografie ging ik me daarop concentreren. Zo begon ik met close-ups in zwart-wit. Toen ik merkte dat ik steeds vrouwen als model nam, ben ik daarop doorgegaan. Goed, maar ik wilde geen gewone close-ups blijven maken en zo heb ik andere elementen in mijn foto's ge-

Zoek de schedel!

(foto Malou Swinnen)

bracht. En wat je nu op de tentoonstelling ziet, is het resultaat van vijf jaar fotograferen.

Veto: Vertrekt u bij het kiezen van die attributen vanuit het model?
Swinnen: -Meestal wel. Er is de uitstraling van een bepaalde persoon, die me dan op het idee brengt om te gaan combineren met dit of dat. Soms gaat het ook anders. Wanneer ik bijvoorbeeld op een rommelmarkt iets vind dat mij intrigeert, een oud korset of zo. Dat blijft dan liggen tot ik iemand vind waarmee ik de foto kan maken.

Tijd

-Hoe dat nu precies zit, weet ik niet. Elke mens draagt een enorme achtergrond met zich mee. Je hebt zoveel zaken beleefd en gezien. Bij mij uit zich dat in mijn foto's.

Veto: Is deze reeks nu af? Hebt u ontdekt wat er te ontdekken viel?
Swinnen: -Neen, zeker niet. Ik zou dat trouwens niet kunnen, zeggen van: "Het is af, ik stop ermee en begin met iets anders." Ik beschouw mijn werk als een soort zoektocht naar het vrouw-zijn, naar 'la condition féminine'. Daar ben ik dus nog lang niet mee klaar. Ik ga gewoon door. De rest zal zichzelf wel uitwijzen.

Veto: Hebt u al een idee wat het antwoord zal zijn?
Swinnen: -Dat blijft een mysterie. Ik laat allemaal kleine facetten zien. Misschien is het aan de toeschouwer om te ontdekken wat erachter zit.

Veto: Je hebt vroeger ook in kleur gewerkt. Waarom ben je daarmee gestopt?
Swinnen: -Ik was al met kleur bezig toen ik nog op de academie zat. Later ben ik daar nog een tijdje mee doorgegaan. Die reeks kan je zien als een soort tijdsbeeld van het midden van de jaren tachtig.

-Kenmerkend was onder andere de opkomst van de videoclip, waarbij men met allerlei kleureffecten speelde. Ik zocht in die tijd jongelui op en die fotografeerde ik dan in hun leefomgeving, op hun kot of atelier. Ook toen al probeerde ik niet zozeer de psychologie van die individuen te achterhalen. Wat ik wilde was een typologisch portret: van de schilder, de zanger, de dansers.

Scherp

-Nu vind ik dat je met kleurfotografie wel een bepaalde sfeer kan tiperen maar het bleef me wat teveel aan de oppervlakte. Het was te-

veel een truuk. Ik wilde terug naar de essentie van de fotografie: schrijven met licht. En dan kom je automatisch bij zwart-wit uit.

Veto: Is wat u nu doet ook niet een beetje een truuk? Uw foto's zijn toch erg herkenbaar 'Malou Swinnen'?

Swinnen: -Het doet me plezier dat je dat zegt. Ik zie het echter niet als een truuk. Noem het de stempel van de kunstenaar.

Veto: Hoe belangrijk is de technische perfectie van het beeld voor u?

Swinnen: -Daar hecht ik heel veel belang aan. Mijn foto's eisen absolute scherpte. Iedere onscherpheid zou het op het eerste gezicht koude en afstandelijke van mijn foto's schaden. Ik kan wazige foto's prachtig vinden, maar bij mijn werk passen ze niet. Wat ik ook heel belangrijk vind is de hardheid van het beeld, het contrast tussen licht en donker.

Veto: Die hardheid is er ook inhoudelijk. Beschouwt u zelf als een feministische fotografe?

Swinnen: -Ik benadruk wel de harde kantjes van het vrouw-zijn, dat is waar. Dat komt gewoon omdat ik vind dat vrouwen heel erg hard kunnen zijn, veel harder dan mannen denken. Mannen zijn veel liever en zachter.

Veto: Ze kunnen ook heel hard zijn, hoor.

Swinnen: (lacht) -Ja, denk je dat? In ieder geval kunnen vrouwen zowel heel hard als heel zacht zijn.

Fassinatie

-Of je daarom van feministische fotografie kan spreken? Ik ben daar nogal voorzichtig mee. Onder feminisme wordt zoveel verstaan. Ik zie in ieder geval niet in wat ik minder zou kunnen dan een man.

Veto: U sprak daarmet over uw fassinatie voor het gelaat, maar in deze reeks verbergt u dat vaak achter een sluier.

Swinnen: -Dat is waar. Ik vertrok vanuit het gelaat. Na een tijdje merkte ik dat de vrouwen die ik fotografeerde vanzelf 'masker' gingen opzetten. Daar ben ik op ingegaan, het gezicht verbergen en het lichaam ontbloten. Die spanning tussen verhullen en onthullen fascineert mij.

Veto: Waar staat Malou Swinnen in de Belgische kunstfotografie?

Swinnen: -Goh, moet je dat aan mij vragen? Ik denk dat het een wat aparte positie is.

Veto: Omdat ze niet aansluit bij de hedendaagse trends?

Swinnen: -Ja. Onlangs kreeg ik een catalogus in handen met een overzicht van de foto-aanwinsten die de Bibliothèque Nationale de laatste tien jaar verzamelde. Daarin zie je vaak dat wazige terugkomen waarover ik het al had. Denk maar aan mensen als Dirk Broeckman. Aan de andere kant is er ook de zoektocht naar het zegen van de fotografie als eigenlijk chemisch proces.

-Ik gebruik de fotografie, denk ik, op een vrij traditionele manier. Toch kreër ik beelden van deze tijd. Bijvoorbeeld die hardheid is toch wel kenmerkend voor nu.

Veto: Voel je je in de eerste plaats fotografe of beeldend kunstenaar?

Swinnen: -Ik denk dat mijn werk misschien eerder naar de conceptuele kunst neigt. Ik vertrek vanuit een bepaald concept waarmee ik iets van mijn innerlijke wereld wil verbeelden. Ik hou me dus niet bezig met de klassieke fotografie als registratie van een bestaande werkelijkheid. Je zal mij niet met een fotoestel zien op vakantie. Zo heb ik nooit gefotografeerd.

Zus

Veto: Denkt u dat bijvoorbeeld de persfotografie, die toch bij uitstek registrerend is, kunst kan zijn?

Swinnen: -Persoonlijk denk ik van niet. In essentie blijft het toch gewoon afbeelden wat er al is. Je kan je trouwens de vraag stellen of die persfotografie wel echt de werkelijkheid weergeeft. Aan de ene kant maakt de fotografie de dingen altijd veel mooier dan ze zijn. Al die 'mooie' foto's van onnoemelijk leed en die worden dan in een museum aan de muur gehangen. Aan de andere kant is fotografie enorm subjectief. De fotograaf grijpt in. Hij kiest wat hij laat zien en hoe hij dat laat zien. Als de persfotograaf dan nog gaat manipuleren, zo van "hou dat geweer nog eens zus of zo", dan is het einde natuurlijk zoek.

Veto: U gebruikt een vierkant formaat. Ligt dat aan de camera die u gebruikt?

Swinnen: -Wel, ik ben dol op Hasselblad-kamera's. Ik hou van het compacte ervan. Ook het geluid dat zo'n toestel maakt. Het is ook een wat overdert ding. Ik ben nogal nostalgisch van aard, weet je. Dat is ook een van de dingen die mij het meest aantrekt in de fotografie, het melancholische aspect. De dingen die je fotografeert zijn voorgoed voorbij. De jeugd van de jonge vrouwen die ik fotografeer, komt nooit meer terug. Die kwetsbaarheid en vergankelijkheid stemt mij weemoedig en dat wil ik ook in mijn foto's leggen.

Veto: Zijn er fotografen waar je je nu verwant mee voelt?

Swinnen: -Toch wel. Wat deze tijd betreft, ben ik zeker schatplichtig aan Robert Mapplethorpe. Die fotografeerde mannen, of nog beperkter neers, op zo'n glamuoreuze, haast gebeldhoude manier. Zo worden zijn modellen haast op een piëdestal geplaatst. Er is ook Bettina Rheims, een Française die in haar portretten vooral met het androgyne werkt en met de grens tussen het mannelijke en het vrouwelijke speelt. Dat boeit mij.

Veto: Op de uitnodiging voor de opening van de tentoonstelling staat de naam Buñuel. Wat heeft die met Malou Swinnen te maken?

Swinnen: -Heel belangrijk bij hem is het surrealistische, het samenbrengen van niet bij mekaar horende elementen om daarmee een nieuwe werkelijkheid te scheppen. Dat is eigenlijk ook intrinsiek aan de fotografie. Je creëert een dubbelwereld en daarin kan je combineren wat je wil.

-Ik hou heel veel van sinema. Vooral die oude films met Greta Garbo en Marlene Dietrich of bijvoorbeeld 'Citizen Kane', met dat prachtige lichtspel. Ik wilde de beelden, de close-ups stilstellen. En dat is ook een van de redenen waarom ik bij de fotografie beland ben.

Philip De Keyser
Peter Van Rompaey

De tentoonstelling 'Personae' van Malou Swinnen loopt nog tot 1 april in de tentoonstellingszaal van de universiteitsbibliotheek. Open op werkdagen van 8.45 u tot 19.00 u, en op zaterdag van 8.45 u tot 12.30 u.

Onder dezelfde noemer 'Gedaante-Wisseling' is er in samenwerking met het KC Leuven de tentoonstelling 'Clair-Obscur' met werk van de Waalse fotografen Hervé Charles en Thomas Chable. Tot 25 maart in de Romaanse Poort.